

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

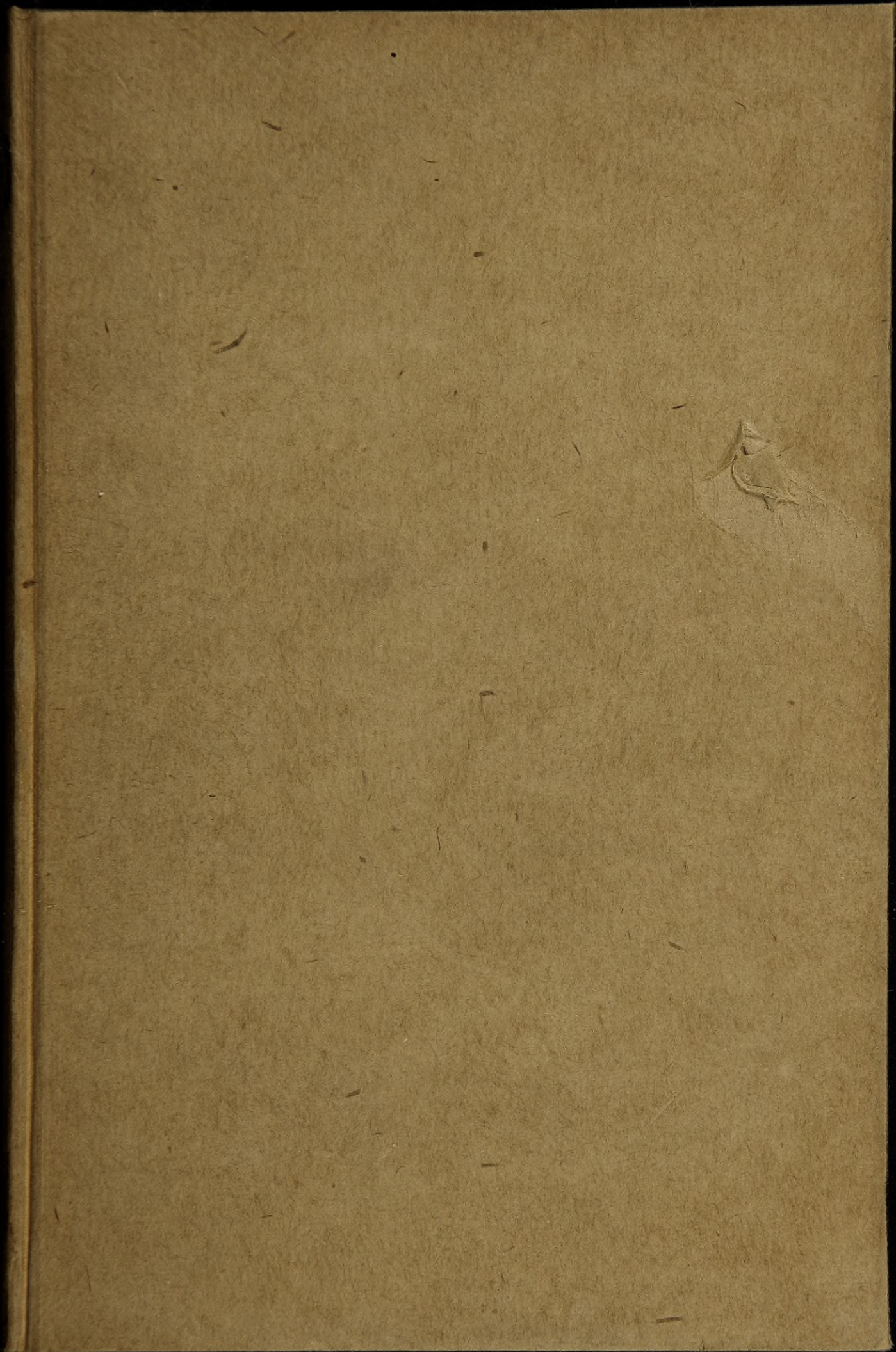
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

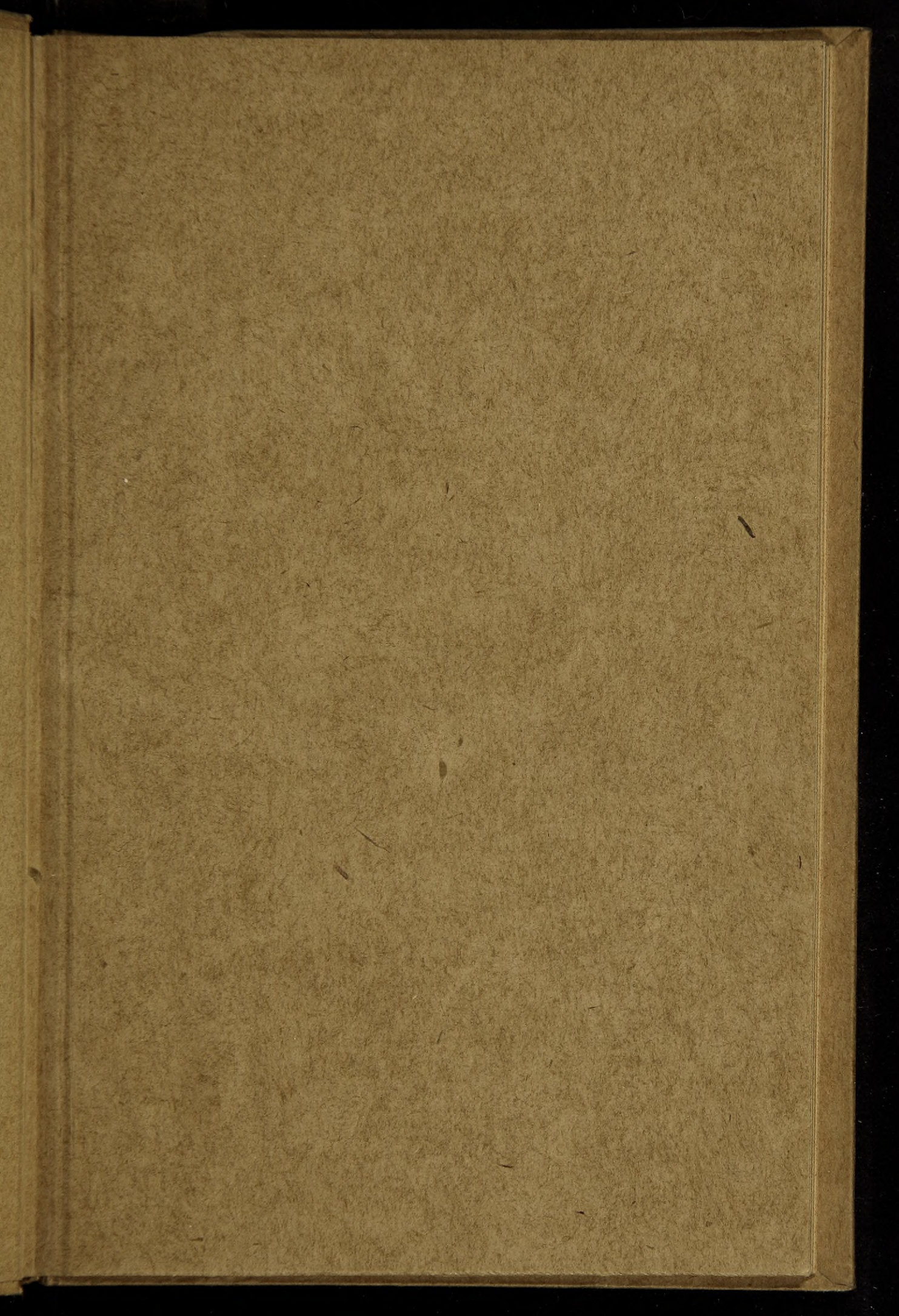
LUNDS
UNIVERSITET

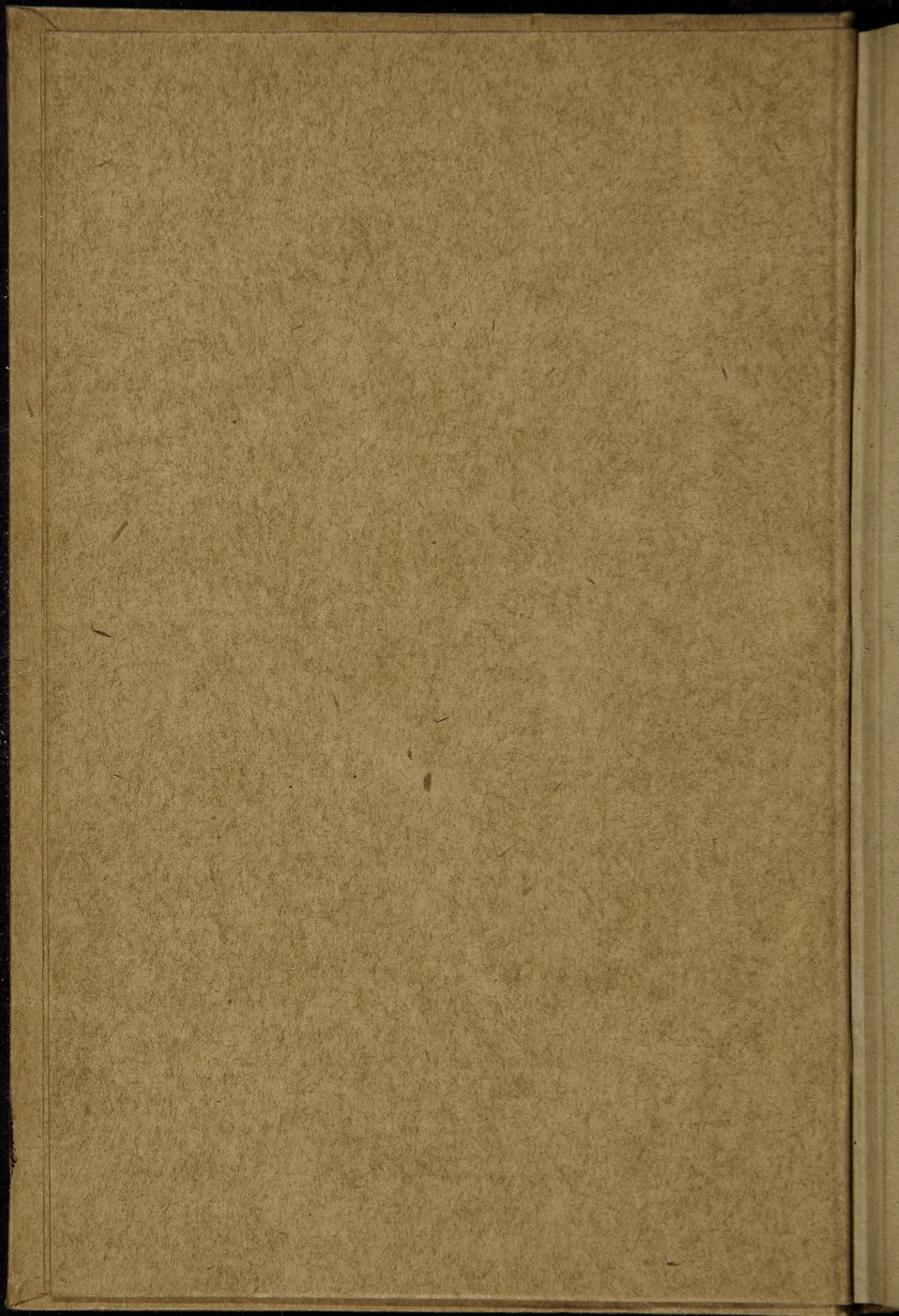

UPPSALA
UNIVERSITET

Titt.
Lett.

Häftet I.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

II.

Johan Lundquist

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER."

GÖTEBORG.

TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

Häftet I.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

H.

FÖRFATTARE TILL

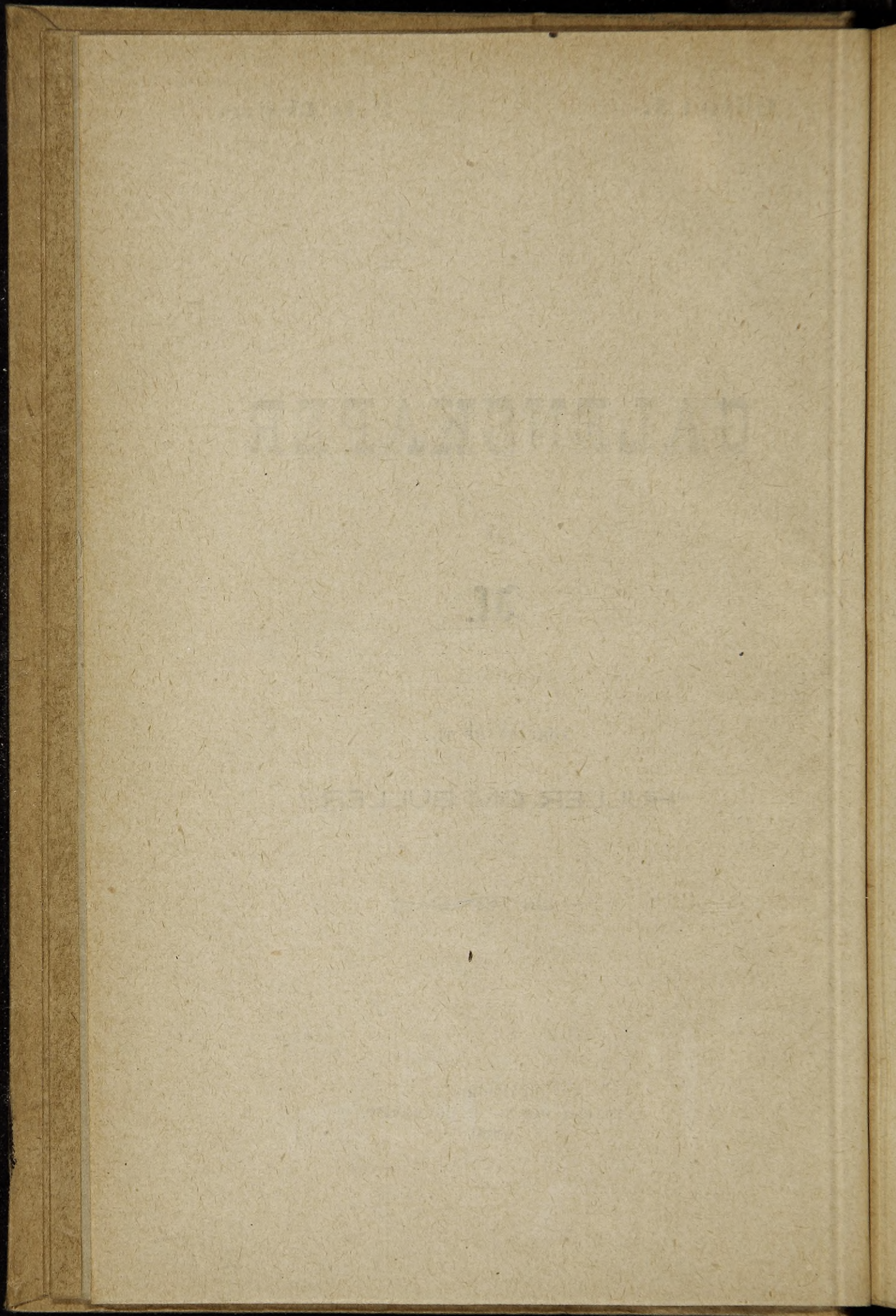
"HULLER OM BULLER."

670

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

Jag har alltid varit och går ännu och galler för att vara en riktig galenpanna. Hvad jag heter? Jo, i dopet fick jag det föga klingande namnet Knut, emedan min salig mamma tyckte, att det nu gerna kunde vara stopp med slika välsignelser, alldenstund jag var den sjette i ordningen; men namnet gör ju ingenting till saken och det fick mor min nog erfara, ty jag vet med säkerhet, att hon fick halfva tjoget fullt, innan hon på allvar lade sig till ro. Jag var då fem år gammal och redan en riktig vildbasare, så att min snälla mamma en dag yttrade, då hon låg på sitt yttersta: "Knut, din stygging! du gör då aldrig annat än galenskaper!" Jag hade nemligen, under det jag slog kullerbyttor på golvet i sängkammaren, sparkat omkull ett alldeles öfverfullt kärl, som i brådskan fått sin plats under sängen. Bannorna voro välförtjenta; men min mamma gaf mig likaväl sin förlåtelse innan hon dog, förmanande mig att bli en snäll och stadig gosse. Jag hade så pass förstånd, att jag grät en tår vid hennes bår, men jag tröstade mig dock snart och började åter med mina kullerbyttor.

Det dröjde heller inte länge förr än jag lärde mig en hel hopper andra konster, som jag såg de äldre pojkarne göra och snart blef jag dem öfverlägsen i allt, som de lärde mig. Jag hjulade både enkla och dubbla hjul, gick på händerna nästan lika bra som på fötterna, slog saltomortaler och volter och jonglerade med fyra bollar, så om far min hade varit så klok och sålt mig till någon konstberidare, så hade jag nog blifvit någonting stort i den vägen; men

gubben, som var skollärare och dessutom en mycket sträng man och som gerna ville lära både andras och sina egna afkomlingar nyttiga idrotter, hade alls ingen smak för mina konstfärdigheter och om han öfverraskade mig vid mina föreställningar för kamraterna, hvilket hände ganska ofta, så kunde jag vara säker om en grundlig stut. När jag var mindre, basade han mig med björkris inne i sitt arbetsrum, men då han såg att det var ungefär detsamma, som att ge mig russin och kandisocker, så hittade han snart på att lägga opp mig på en bänk midt framför katedern inne i skolsalen och der fick jag ofta göra bekantskap med alla skolpojkers fasa, rottingen. I början vrålade jag allt hvad lungorna höllo, men snart var jag så van vid den faslige tingesten, att jag, då jag försyndat mig, lät gubben dunka sig både varm och trött, utan att jag öppnade mun en gång. Förargad kastade han då bort rottingen och sade, med en suck:

"Oh! hvad skall det bli af den pojken!" Det der upprepades ofta och jag blef alldeles känslolös för allt hvad rottingar hette; men jag blef äfven äldre och började känna mig liksom lite generad af att så der inför hela skolan bli stutad och derfor beslöt jag att göra ett försök till ändring i farsgubbens taktik. Jag skaffade mig litet skedvatten af en skolkamrat, som var son till en tenngjutare, och hällde den frätande vätskan i min pappas rotting och dagen derpå föll det mig in, att midt under katekesundervisningen ställa mig på hufvudet på skolbordet, vid hvilket jag satt. Hela skolan började fnissa och skratta. "Knut!" dundrade gubben "kom fram din odåga!" Jag lydde och ett-tre låg jag framstupa på min vanliga plats på straffbänken. Rottingen hven genom luften,

men innan den hunnit träffa sitt bestämda mål, föll den sönder i små bitar och endast en liten kort stump blef kvar i pappas hand”.

”Vänta! det skall du nog få för!” skrek han och flugs var han inne hos sig och kom ut med sitt spanska rör, som han nu lät dansa på min rygg. Det var allvar, märkte jag, och som jag inte kände till den der karbasen något vidare, så tänkte jag: ”här är bäst att ta’ till schappen”. och så hoppade jag öfver katedern och så flög jag i väg öfver bord och bänkar ibland alla skolbarnen och farsgubben efter och slog i högen; men snart hejdade han sig, satte bort käppen och gaf barnen frukostrast; men mig låste han in i ett obebödt vindsrum och sade, att der skulle jag få sitta, utan både mat och dryck, tills jag blifvit så matt, att jag inte orkade göra en enda konst mer. Jag var inte alls ledsen för det, utan jag öfvade mig hela förmiddagen i hvarjehanda småkonster, då jag inte låg i fönstret och med lystna blickar betraktade fruktträden der nere i trädgården, i det jag hvisslade i takt efter lärksången; men då jag hörde att middagsrasten var slut och magen tillika började opponera sig, så blef jag ängslig och började tro, att far min verkligen kunde vara så grym och låta mig svälta ihjäl. ”Nej!” tänkte jag — ”det ska’ då bli lögn!” och så hoppade jag upp på fönsterplattan och med ett djerft språng flög jag hufvudstupa ner i pappas mjuka jordgubbeland, der jag glömde mig kvar en halmtimmas tid och lät gommen och magen ta’ igen skadan.

När farsgubben kom under fund med min luftfärd, blef han rädd, förmanande mig och sade: ”Du kunde ju brutit halsen af dig, pojke!” Jag lofvade att aldrig göra så mer och pappas nya rotting behöfde nu mera sällan göra

tjenst; men det kom sig väl mest derutaf, att jag med åren äfven blef försigtigare och gjorde mina konster i smyg, helst för de äldre skolflickorna, hvilka jag börjat tycka särdeles bra om. Jag var då också redan fyllda fjorton år och då har man redan hunnit den lifsperioden, då man ej längre är främmande för aningar och känslor.

Jag hade omkring ett halft dussin små kort-kjortlade beundrarinnor, hvilkas utkorade gunstling jag var och för dem uppträdde jag och jonglerade och voltigerade nere i trädgårdens undangömda löftäckta berså. Jag skördade rikligt bifall af min lilla nätta publik och alla voro de mycket förtjusta i att sjelfva försöka utföra mina konststycken och det hände ej sällan, att några af dem bådo mig att få lära sig gå på händerna och jag var då alltid mycket villig och tjenstaktig att hålla dem i benen.

Det var isynnerhet en liten förtjusande blondin, som hette Fanny, hvilken var mycket ifrig i dylika uppsluppna öfningar och hon var verkligen också läraktig och qvick att ta' efter. Jonglera kunde hon med tre bollar och hon kunde slå ett ganska vackert hjul. Äfven kunde hon gå på händerna en fem—sex steg utan stöd, men hon tyckte likväl bäst om, när jag höll henne stadigt i knäveckan och hon gjorde förvånande framsteg i allt, som jag sökte bibringa henne, hvilket väl mest berodde derpå, att våra öfningar för det mesta skedde på tu man hand och att vi alltid drogo försorg om att vi fingo vara ostörda. Jag hade numera sällan lust att visa mina färdigheter för någon annan än henne och sålunda undgick jag de kännbara belöningar, som förr så ofta föllo på min lott af min pappas kraftiga hand, men ingen må tro, att jag fördenskull blef lottlös; nej, då! min discipel, som var unge-

fär 4 månader äldre än jag, förstod sig så innerligt väl på att uppmuntra mig och jag tröttnade aldrig på att gifva lektioner. Så förflöt sommaren under ständiga förtroliga in-öfningar och snart var lärjungen i mycket jemngod med läraren, om hon också i vissa konststycken var honom underlägsen.

På hösten började vi båda att gå och läsa, fast läsa var väl det minsta vi gjorde den tiden. Som nu den våta och kalla årstiden ej tillät oss att vistas i trädgården, inträdde ett afbrott i våra konstrepetitioner, men Fanny fann snart på råd. Hon föreslog, att vi skulle förflytta oss till hennes pappas höskulle (fadren var åkeriegare). "Der är det torrt och varmt och -- mjukt med!" hviskade hon. Det förslaget tyckte jag om och det dröjde inte länge förr än vi voro i full fart med våra experimenter igen.

Der uppe i halfdunklet gick det charmant hela vintern igenom och då vi alltid afpassade tiden så, att åkaredrängarna voro ute på körningar och då Fannys far vanligen fördref tiden på restaurationer och källare i sällskap med glada vänner, så invaggade vi oss i sådan säkerhet, att vi glömde all försigtighet; oaktadt vi redan fått klart för oss sjelfva, att våra hemliga möten deruppe på höskullen just ej voro särdeles passande för ett par konfirmander, om vi också skulle kunnat inbilla någon gammal faster eller moster, att vi endast sysselsatte oss med oskyldiga gymnastiska lekar.

Tiden gick och vi hade inte så särdeles långt kvar tills vi skulle konfirmeras och den dagen längtade vi båda rysligt efter, ty vi hade fått för oss, att bara det var väl undanstökadt, så behöfde vi inte vara så noga och hemlighetsfulla sedan. En eftermiddag, då vi som vanligt

träffats deruppe bland höet och efter några ansträngande voltiger hvilade oss en smula deri, blef Fanny, som eljest bara jollrade och skämtade, i hast allvarsam och frågade helt plötsligt: "Men hör du Knut! hur tror du det skall gå till slut?" Jag hann inte att svara, ty i det samma hörde jag staldörren inunder oss öppnas och en karl, som ledde in en gnäggande häst i stallet, ropade:

"Gå du till djurläkaren, Janne! jag ska' sjelf ge Bläsen lite hö". Men skynda dig! — "Pappa!" hviskade Fanny. Hvad skulle vi nu ta' oss till? Jag föreslog, att vi, hastigt och lustigt skulle slå en saltomortal ut genom luckan åt gården, men Fanny vågade inte vara med om en så halsbrytande öfning och då jag inte heller ville fegt öfvergifva henne i farans ögonblick, beslöt jag mig för att stanna och afbida hvad som komma skulle. Jag låg på knä bredvid henne och funderade på någon utväg till räddning; då jag hörde honom komma klifvande uppför stegen. I hast fick jag en idé. Jag tog ett dugtigt tag i höet och vältade en bra nog stor hötapp framför mig.

"Kryp in här!" hviskade jag till Fanny och ställde mig gränsle så mycket jag förmådde. Som en ål slingrade hon sig in mellan mina ben och kröp på alla fyra inunder höet, så långt hon kunde komma och jag, följande efter samma väg, lät hötäcket falla igen öfver oss och drog en djup suck af lättnad i hoppet, att vi nu voro bergade för upptäckt. Alltsammans hade varit ett ögonblicks verk och Fanny hviskade: "Tror du, han kan se oss?"

"Omöjligt!" hviskade jag tillbaka. "Ja, men kanske han känner oss, då han ta'r hö?" — "Det tror jag knappt! "Tst!"

Han var uppe på vinden — jag hörde tydligt, huru han släpade en hötjufva efter sig mot brädgolfvet och jag började få känningar af hjertklappning. Jag hörde och kände, huru han stack in hötjufvan i höet helt nära mig och tog sig en hötapp, med hvilken jag hörde honom aflägsna sig och jag började redan att andas lättare, då jag hör honom säga för sig sjelf:

”Nå! jag kan så gerna sticka ner lite åt dom allesamman” och så kom han åter släpande med sin hötjufva och — ritsch — kände jag någonting komma farande genom höet och nästan samtidigt kände jag huru två hvassa föremål rätt eftertryckligt trängde sig in — ett i hvardera delen af det allra köttigaste af min kropp.

Med ett förfärligt tjut af smärta rusade jag upp ur höet och med båda händerna hållande mig der bak, störtade jag mig hals öfver hufvud ner igenom luckan åt gården. I förskräckelsen beräknade jag inte språnget och hade säkerligen kommit på ryggen ner i backen och blifvit platt som en pannkaka, om inte min goda genius i rättan tid hade sändt mig en räddande engel i skepnad af stadens förste veterinär, som just ämnade sig in i stallet. På denne hedersmans hufvud slog jag ner som en bomb och, med hatten nerklämd öfver öron och näsa, af den oförmodade påtryckningen nedsjunkande på knä, skrek han till: ”Jag tror sjelfve fan är lös! Ta' fatt'en, Janne!” Jag hade kraflat mig upp på benen och ämnade just rymma fältet, då Janne, en groflemmad åkaredräng, högg mig i hampan och ruskade mig hit och dit. ”Du spekulerar väl på att stjäla hästar din rackare!” röt han — ”in med dig i stallet så länge, tills vi få hit polisen” — och så slängde han in mig genom den öppna stalldörren. Jag föll handlöst och slog skallen mot stengolfvet så hårdt, att jag

förlorade sansen. Då jag sedan fick upp ögonen igen, låg jag, med hufvudet inlindadt i en våt handduk, framstupa på en stor hafrebinge, totalt renons på det plagg, som eljest plär skyladen nedra hälften af min nakna menniska. Hufvudet värkte och bultade; men det var ettintet mot de qval, som jag kände på detta fatala ställe, som så oförtjent blifvit föremål för en djurläkares omvårdnad.

"Pojkens blesyrer äro inte att leka med" hörde jag honom säga", men det här är ingenting att jemra sig för.

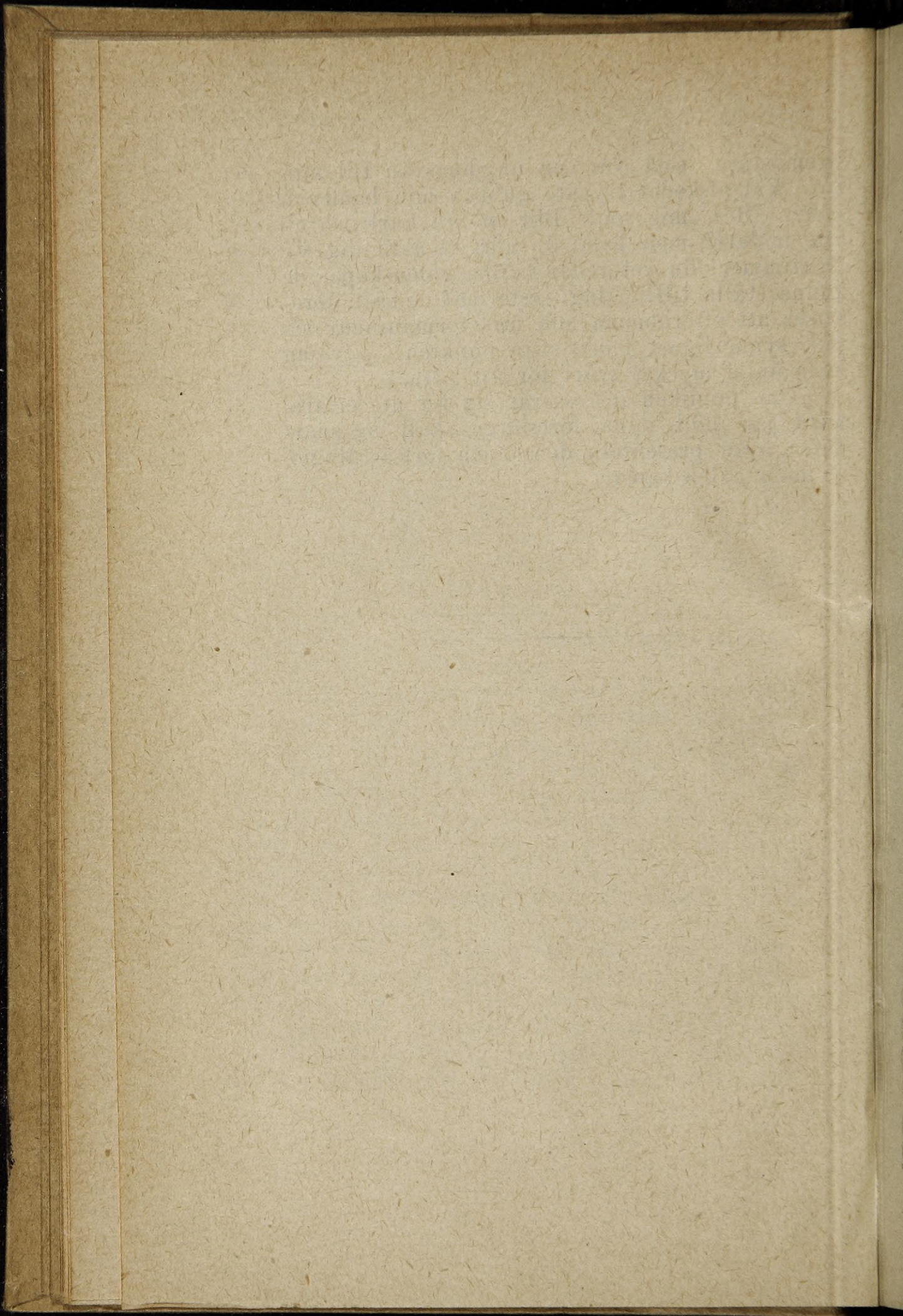
"Kjolarne, men framförallt turnyren, har räddat Er, lilla fröken, från att blifva så nesligt stucken". Kjolarna! turnyren! stucken! O! öde! således äfven hon! "Se, så! ner med schabraket nu och opp till mor med dig, din slyna!" — och så högljudda snyftningar och frasande af kjoptyg, men jag låg orörlig och skämdes och tordes inte se åt det hållet. "Pojkstackarn är det synd om. Janne! gå efter en droska så skall jag köra hem med honom!"

Sedan jag åter trädt benen i mina onämnbara, steg jag in i droskan och åkte hem, liggande på knä på baksitsen. Fannys far satt på framsätet och brummade hela vägen: "Såd'na ungar! såd'na ungar!" Han aflemnade mig till vår hushållerska, som bäddade ner mig och skickade efter doktorn. Jag hörde sägas, att våra respektive fäder hade ett längre samtal med hvarandra; men hvad som då afhandlades dem emellan vet jag ej, men det vet jag, att jag var sängliggande i 14 dagar och att jag förjemnan var tvungen att ligga på magen (vid hvilket läge jag för öfrigt var temligen van). Äfven vet jag, att jag dagen efter min första nattvardsdag stod färdig att resa till en långt aflägsen småstad, för att träda i lära hos en må-

laremästare, som var en ungdomsvän till min far. Vid afskedet tryckte gubben min hand och sade: "Res, min son! Blif en bra karl och en bra målare! men hvad du gör, så akta dig för fruntimmer! du vet redan hvilka galenskaper, de kunna ställa till!" Jag reste med de bästa föresatser att efterkomma min fars förmaningar och råd, synnerligast i den sista punkten — ty jag hade ännu mycket svårt för att sitta.

Om publiken intresserar sig för att erfara, huru jag höll mina föresatser, skall jag snart hafva äran presentera densamma fortsättningen af mina galenskaper.

GALENSKAPER

AF

H.

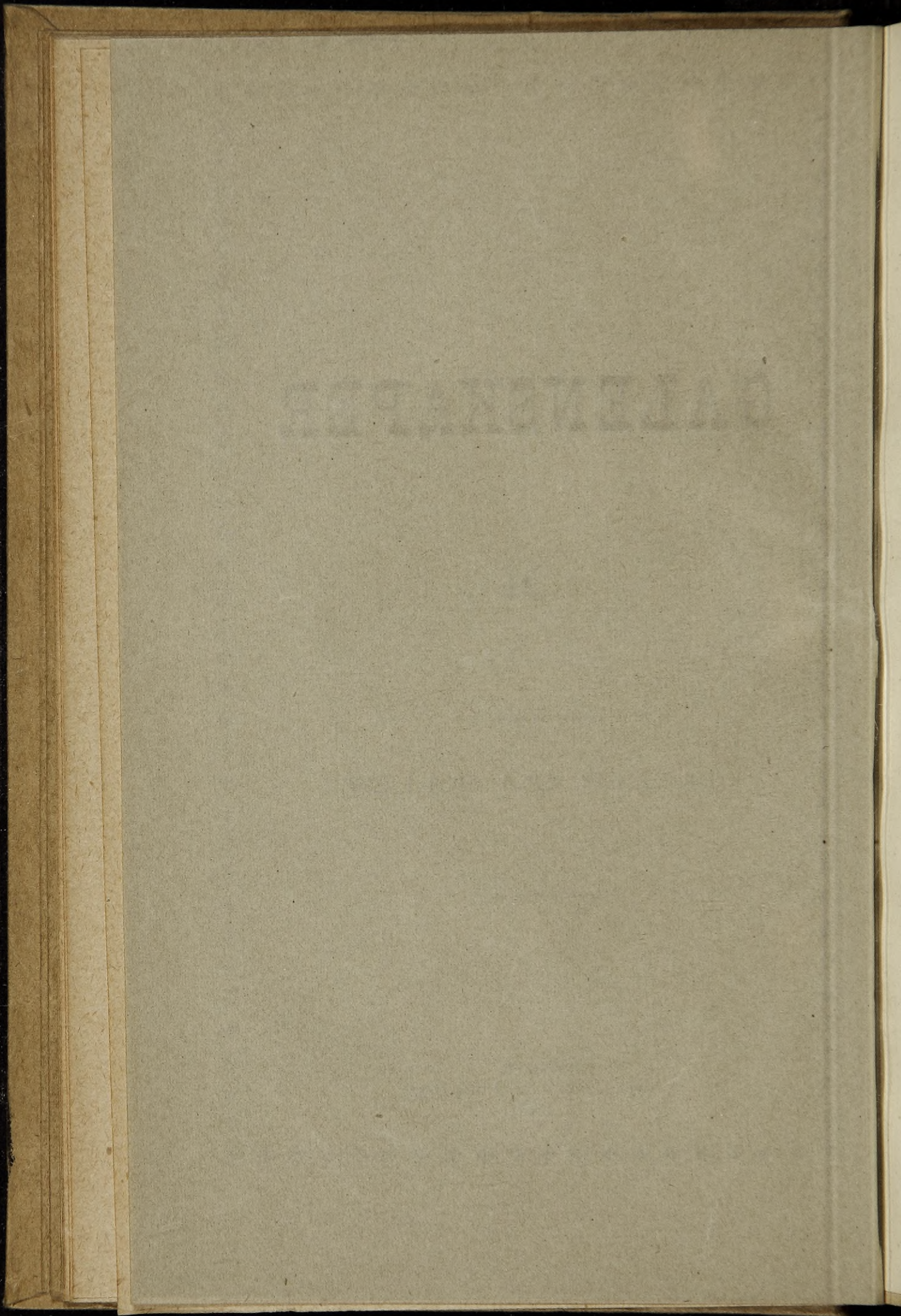

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER."

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

Häftet II.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

II.

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER."

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

GALILEO GALILEI

OF

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

De två första åren af min lärotid var jag ett riktigt mönster för ynglingar. Jag var flitig, ordentlig och läraktig och min mästare, som påstod, att jag hade anlag att bli en bra målare, berömde mig alltid för sina kunder och sade, att en så duglig, villig och anständig lärpojke hade han aldrig förr haft och han glömde väl ej heller att loforda mig hos min far, ty denne uppmuntrade mig ofta med vänliga bref och nyttiga skänker. Jag glömde nästan bort mina konststycken för konsten och på genusfemenina vågade jag knappt titta, än mindre på något sätt närma mig någon af det slaget, ty jag hade ännu i frisk hågkomst det pinsamma resultatet af mitt första snedsprång åt det hållet och om jag någon gång hade svårt för att hålla mig i styr, då jag såg de näpna småstadsflickornas leende miner och lockande ögonkast, så kände jag alltid en stickande påminnelse om att allt fortfarande hålla mig på afstånd. Detta var nog både förargligt och plågsamt och isynnerhet var det för mig kvalfullt att ständigt se och beundra min mästars dotter Hilda, en liten brunögd, svarthårad sylfid, som mera liknade ett söderns barn än en norrländska och säkert är, att ingen eldig spanjorska skulle kunnat utslunga mera förtärande flammor ur dessa själens krater, som vi kalla ögon, än hvad skön Hilda gjorde.

Hon öfvade sig i att måla på glas och jag måste på mina lediga stunder vara henne behjelpig i att blanda färger, hålla glas, palett

och penslar rena och ofta tvingade hon mig äfven att teckna och måla, för att visa, om jag hade fantasi, som hon sade.

Hon påstod dock, att med den var det inte mycket bevändt och hur jag än låtsade bjuda till att visa motsatsen, så öfverträffade hon mig alltid med sina egna fantastiska utkast. Tecknade jag ett vackert flickansigte, så var hon genast färdig med en vinglös Amor i den mest helgjutna paradisdragt, man kan tänka sig och gjorde jag ett utkast till en grönskande schweitzerdal med betande hjordar och hvilande herdinnor, så dröjde det inte länge, förrän hon hade placerat i de sednares omedelbara närhet lika många herdor i alla möjliga och omöjliga kroppsställningar och, då hon sedan, med belåtenhet såg på sitt verk, slungade hon mot mig de mest talande blickar och hviskade: "Är det inte naturligt? — Säg!" Jo, nog fans der natur alltid och jag kände mig mången gång frestad att genast sätta i scen någon af de retande situationer, som hon så bildligt och träffande framställt på glaset; men då framträdde alltid för min inre syn en skarp, tvåuddig tingsgest och gaf mig styrka att se så enfaldig och dum ut som möjligt, hvilket hade till följd, att den oförstådda målarinnan, med ett föraktligt leende och en dito knyck på nacken, utbrast: "Oh!!! en sådan dum pojke!" och förargad smorde hon med penseln öfver alltsammans och räckte mig glasskifvan till rengöring.

Så fortgick det under hela mitt andra läroår och jag uthärdade tåligt som en martyr alla de kval, som denna min tillgjorda dumhet förorsakade mig — mig, som hade förstånd och erfarenhet nog att kunna bringa denna eldiga ungmö till fördelaktigare tankar om mig och sålunda i någon mån tillfredsställa henne; men jag drog

mig alltmera tillbaka och hade troligtvis så småningom kommit ur hennes trollkrets, om ej en händelse inträffat, som totalt bortsopat alla de goda föresatser, jag fattade, då min far gaf mig det rådet: akta dig för fruntimmer!

Det var en lördagskväll vid midsommartid och som jag till söndagen ville vara ren äfven om de betäckta delarne af min kropp, så gick jag efter qvällsvarden ner till den närbelägna lilla insjön strax utom staden, för att ta mig ett svalkande bad. Det fanns der ett utmärkt badställe med fin sandbotten och långgrundt, riktigt passande för icke simmare; men, som jag, redan som liten byting simmade i kapp med ankorna derhemma i dammen i skolträdgården, så passerade jag den lilla björkdungen, som växte, liksom skyddande, framför det egentliga badstället och strax bortom detsamma ryckte jag af mig kläderna, vadade ut till en stor sten, på hvilken jag klättrade upp och sköt på hufvudet ut i sjön. Jag kunde väl ha legat i vid pass en kvarts timma, då jag fick höra glädtiga rop och skratt från björkdungen och jag var knappt uppkommen på landbacken, då jag såg två unga flickor komma nedhoppande på den sandiga stranden. Jag såg mig om efter ett gömställe, men kunde ej upptäcka något annat än en båt, som låg der med kölen uppåtvänd — troligen emedan den skulle repareras — och dit kröp jag nu, så ljudlöst som möjligt med mina kläder under ena armen och skorna emellan tänderna. Jag slank under båten, utan att de båda flickorna märkte min närvaro; men så gaf jag så mycket mera akt på dem, under det jag drog på mig mina plagg och höll utkik under båtanten. Den ena var den brunögda Hilda och den andra hette Alma och var dotter till en svarfvaremästare der i staden.

Alma var Hildas bästa väninna och det var alls ingenting ovanligt att se dem förtroligt tillsammans. Under skämt och skratt voro de snart afklädda och flögo så i väg ut i det låga vattnet, der de kastade omkull hvarandra, togo hvarandra om lifvet och rullade bortåt den fina sandbotten. Då de kommit något längre ut, der vattnet räckte dem något upp öfver vaden, ställde de sig och blaskade vatten på hvarandra både fram och bak. Jag ångrade nästan, att jag haft så brådt upp ur badet, föreställande mig, der jag låg, hvilket pikant nöje det skulle varit att få vara tredje — eller rättare *ende* — man i en dylik blaskning och jag låg just och funderade på, om det inte kunde gå för sig att utan vidare hoppa i sjön igen, då ett lätt hundskall nådde mina öron och strax derpå såg jag min mästares vindthund, den magre Pulo, komma sättande från småskogen. Hilda hvisslade och ropte: Pulo! och denne var snart derute hos dem och nu blef det ett hoppande och sprattlande, skrikande och skrattande, så det var en lust att både höra och se. Ibland rusade Pulo på och knuffade ikull dem och ibland lågo de alla tre i en hög och sprattlade.

Flickorna hade roligt och tycktes ej hågade, att så snart vilja sluta leken, men Pulo tröttnade snart och kilade ifrån dem uppåt stranden, der han började nosa och snufla omkring tills han kom fram till kanten af båten, då han började skälla, gjorde höga glädjesprång och försökte krypa under båten, hvilket nog äfven hade lyckats, om jag inte slagit honom på nosen med min ena sko, som jag ännu inte hunnit få på mig.

”Pulo! håll mun! framväste jag flera gånger, men det hade han inte lust till och flickorna blefvo uppmärksamma och närmade sig

stranden. "Det måste bestämdt vara någonting under båten, som Pulo vill åt" sade Hilda.

"Kanske en katt?" menade Alma.

"Katt? härute vid sjön, tycker du! Nej, då tror jag förr att det är en igelkott. Kom! så ska' vi titta efter!" — och så togo de hvarandra i hand och sprungo direkt fram till båten, der de lade sig på knä i sanden, för att få syn på den förmodade igelkotten. Jag hade krupit ihop bort i aktern och gjorde mig så liten som möjligt, men Pulo följde troget efter och skällde och krefsade och flickornas blickar riktades naturligtvis åt det hållet, der hunden var. Jag såg ett ögonblick stadigt in i två par förvånade och förskräckta flickögon; men det var, som sagdt, blott ett ögonblick, ty med blixstens hastighet drogos de tillbaka och med det unisonta utropet: en karl! flögo dess egarinnor först baklänges omkull och sedan hufvudstupa i väg bort till sina klädespersedlar, som de rafsade åt sig och försvunno dermed i björkdungen. Jag låg en stund och funderade öfver, hvad nu vore att göra. Gå fram och be om ursäkt för den frihet, jag tagit mig att bevittna deras galenskaper i vattnet? Nej, det gick inte an. Ändtligen hittade jag på en utväg att ställa mig så oskyldig och enfaldig som möjligt. Jag kröp fram, reste mig upp, gnuggade mig i ögonen, gäspade hörbart ett par gånger och i det jag klappade Pulo på hufvudet, sade jag högt:

"Pulo, min pojke! det var snällt af dig, att du kom och väckte mig!" och så gick jag hvisslande inåt björkdungen. Jag hade inte gått två steg i densamma, då jag såg Hilda och Alma sitta och snöra sina kängor.

"Åh! jag ber om förlåtelse!" stammade jag och ville draga mig tillbaka.

"Knut!" ropte Alma. "Knut! Ingen annan?" sade Hilda, "men hvad gjorde du under båten och hur länge har du egentligen uppehållit dig der?"

"Det vet jag inte så noga, ty kan ni tänka er, mina damer, jag blef så rysligt sömnig efter sedan jag hade badat. Vattnet måtte ha sökt mig, som det heter och jag kunde omöjligen motstå lusten att ta mig en liten lur och som jag inte ville lägga mig här i gräset, emedan jag är så fasligt rädd för ormar, så tyckte jag att den der båten låg så precis passande och såg så inbjudande ut, att jag kröp inunder och lade mig och der hade jag väl legat och snarkat till i morgon middag, om inte den snälle Pulo kommit och väckt mig. Men jag tror, minsann, att damerna också ha badat?" "Ja det ha vi. Men säg mig upprigtigt, Knut, har du verkligen sofvit?" frågade Hilda.

"Ja-visst har jag sofvit", svarade jag, med den enfaldigaste min i världen.

"Riktigt sofvit? sporde Alma.

"Ja! aldeles riktigt, fröken Alma!"

"Och du har ingenting sett?" frågade Hilda.

"Sett? Man kan väl ingenting se när man blundar och man kan väl inte gerna sofva utan att blunda?"

"Ingenting alls?" sporde Alma och rodnade.

"Nej! inte ett dugg, fröken Alma!"

Alma tycktes sätta tro till förklaringen, men Hilda höjde hotande ett finger och gaf mig en misstrogen blick, hvare jag dock ingalunda kunde upptäcka något särdeles stort missnöje och denna min iakttagelse bekräftades, då hon, i det hon utslätade skrynklorna på sin klädning, skälmsk och skrattande sade:

"Nå-ja, Knut är för resten en sådan enfaldig stackare, så det betyder ingenting, om han

också inte skulle ha sofvit" — och dervid gaf hon mig ett af dessa utmanande ögonkast, på hvilka hon icke sparade, då vi tillsammans öfvade oss i glasmålning.

"Nu kunna vi gerna ta oss en aftonpromenad tillsammans", sade Hilda, "så kan du, Knut, få bli vår kavaljer, — det vill säga, såvida du inte är rädd för att ensam vara i sällskap med två flickor. Ha-ha-ha!" — Rädd? Jag? Hon skulle bara ha vetat!

Flickorna toga hvarandra om lifvet och trippade af och jag och Pulo kommo så sakta efter. Vi gingo in i staden och spatserade en stund fram och tillbaka på stadens Storgata och flickorna skämtade och pratade sinsemellan, men jag sade ingenting. Underliga tankar jagade hvarandra i min hjerna, der jag gick och fantiserade öfver höskullar, hötjufvor, djurläkare, åkaredrängar, kalla omslag och plåsterlappar, då tornuret slog tio och Hilda föreslog, att vi skulle följa Alma hem.

Vi följde henne till porten och sedan vi sagt henne godnatt; styrde vi våra steg mot min mästares bostad.

Hilda grep hastigt min arm och då jag förvånad såg på henne, log hon så skälmskt och hviskade: "Du blundar alldeles förträffligt, när du sofver under båtar, Knut!" och dervid tryckte hon hårt min arm och lutade sitt svartlockiga hufvud mot min axel. Hvad skulle jag svara? Jag teg och tryckte den lilla mjuka handen, som hvilade på min arm och såg stadigt under en hel minut in i dessa djupa, längtande ögonpar, hvilka jag förr så mycket som möjligt hade undvikit.

Hon måste ha tolkat denna långa blick på ett för henne tillfredsställande sätt, ty hon släppte min arm, stannade midt framför mig och grep

mina båda händer, dem hon konvulsiviskt tryckte mellan sina och sade: "Inte sant, Knut! du tycker ju om mig?" "Jag är förtjust, förryckt, galen i dig!" stönade jag. Åter tog hon min arm. "Knut! du, vi gå inte hem ännu. Det är så härligt väder — låt oss gå och spatsera en stund till!"

"Ja, men hvad skall mästar'n och din mamma säga?"

"Bah! de tro, att jag är hos Alma!"

"Nå, men hvart vill du, att vi ska gå?"

"Utåt landsvägen!" Afgjordt! vi gingo landsvägen framåt ett stycke, tills vi kommo till kyrkogården. troget åtföljda af vår vän Pulo. Vid kyrkogårdsporten stannade vi och Hilda hviskade: "Om vi skulle gå in och se på grafvårdarna?"

"Ja, hvarför inte!" svarade jag och så trädde vi inom porten men ingen af oss hade lust att bese några grafvårdar, hvilket vid denna sena timman och i det rådandet mörkret, i alla fall varit gagnlöst, utan vi slog oss ner på den första bänk, vi träffade på och hvilken var nästan dold af en väldig tårpil. Utan andra vittnen än vår fyrfotade ledsagare, som genast intog den tomma platsen under bänken, förklarade vi väl hundra gånger, hur länge vi älskat hvarandra och hur mycket vi båda längtat efter detta sälla ögonblick och nästan lika många gånger genljöd luften af våra brinnande kyssar...

Från den dagen eller rättare natten fick jag inte mycket vara i fred på mina lediga stunder; ty Hilda, som med den mest passionerade glöd var fästad vid min person, vakade med Argusögon öfver, att ingen annan fick inkräkta en enda minut af densamma. Sina föräldrar inbillade hon, att vi voro alldeles ousbärliga för hvarandra i och för våra gemen-

samma studier i glasmålning och dessa läto så helt och hållet dupera sig, att de, utan den minsta tillstymmelse till misstanke, obehindradt läto oss vara tillsammans, antingen i Hildas rum, som hon förvandlat till ett slags atelier, men som äfven tjenade henne till sängkammare, eller också ute i skog och mark, dit vi ofta begåfvo oss ensamma, isynnerhet om Söndagseftermiddagarne och, då vi sent på qvällen hemkommo, hade vi alltid så mycket att berätta om de forskningar och studier, vi gjort i naturens rike och vi kunde alltid styrka våra uppgifter med någon ny skizz, så att mästaren, Hildas far, med glädjestrålände ansigte förklarade för sin hedervärda fru, att — "de komma säkert att gå långt" — och — "af de barnen blir bestämdt någonting stort med tiden" — och då klappade han alltid sin dotter på kinden och mig på axeln och uppmanade oss "att vara ihärdiga och arbetsamma på konstens kullriga bana, som han hade för sed att uttrycka sig. Vi voro säkra och lyckliga i vårt hemlighetsmakeri, ty ingen anade det samma och allt gick sålunda sin jemna gång en nio månader — eller så der bortåt — då Hilda, som på sista tiden äfven förefallit mig blek och besynnerlig, en vacker morgon kände sig så till mods, att hon måste qvarstanna i sängen. Föräldrarne voro naturligtvis oroliga och ville genast skicka efter doktorn, men Hilda sade bestämdt ifrån, att hon ej ville tå emot någon läkare; — "ty", sade hon, "hvad skall det tjena till?" — "det är alls ingenting farligt" — "bara ett hastigt illamående" — och "det går snart öfver" — men det gick, gunås, inte öfver och Hildas mamma lät i hemlighet hemta doktorn, som genast kom och undersökte den sjuka. Han aflemnade snart rapport om sjukdomens egentliga beskaffenhet och orsak och nu följde jem-

mer och tårar, hot och böner, förhör och be-
kännelse och sedan doktorn några timmar efteråt
konstaterat ung Hildas missfall, förorsakadt af
hennes ihärdiga försök att konstmässigt bibe-
hålla sin naturliga smärthet och smidighet, blef
jag kallad inför Pontius Pilatus. Jag erkände,
ångerfull, min svaghet och delaktighet i kata-
strofen och väntade, att min vredgade mästare
skulle allraminst spetsa min syndiga lekamen;
men till min förvåning och glädje, lät han nåd
gå för rätt, gaf mig utlärlingsbetyg och förbjöd
mig strängeligen att någonsin mera kom inför
hans och hans dotters ögon. Med mitt betyg
på fickan och min lilla kappsäck i handen, in-
trädde jag några dagar sednare i mitt gamla
hem, der min far, som troligen blifvit under-
rättad om mitt välförhållande, gaf mig en or-
dentlig uppsträckning och dagen derpå följde
han mig ombord på en ångbåt, som låg färdig
att afgå till Tyskland, dit jag nu skulle emi-
grera, för att, som det hette, utbilda mig i yrket.

Vid afskedet stack han en hundralapp i min
hand, som han tryckte i det han sade: "Knut!
din olycksfogel! låt mig aldrig mer få höra, att
du varit med om sådana der galenskaper!"

Häftet III.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

H.

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER"

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

GALLIENUS

MUSEUM OF THE

GALENSKAPER

AF

II.

När man är 18 år, har 100 krisch i plånboken, är i ett främmande land, lös och ledig från föräldrars och målsmäns alla bojor och band, då känner man sig glad och fri som fogel på gren. Hvad underligt då, om man svärmar och flyger?

Jag var ung, glad och fri.

Hvad var då naturligare, än, att jag skulle njuta af allt det goda, som stod mig till buds?

I Hamburg hade jag hamnat och der surrade jag omkring på restauranter och caféer, teatrar, consert- och dans-salonger och inte föll det mig in att ens tänka på något annat än nöjen, så länge jag ännu hade en "fem-markare" att vexla; men det dröjde, minsann, inte så särdeles länge, förrän den sista Marken måste pungas ut och då var det så lagom nöjsamt.

Det var en Söndag. Jag skulle, för att tillfredsställa den upproriska magen, ha' mig en smula till middag, men jag ville ej heller gå miste om en sväng på qvällqvisten och som min kassa hade smält ihop till ett vanligt tvåmarksstycke, (ungefär 1,80 Kr), så gick jag just och kalkylerade öfver, huru jag rättvisast skulle kunna fördela detsamma mellan mina skrikande matsmältningsorganer och mina dansanta fortkomstledamöter, då jag i hast fick en ljus idé.

Jag erinrade mig nemligen, att jag, då jag första gången var ute på viften i förstaden Sanct Pauli, hade träffat och gjort bekantskap med en ung landsmaninna. I danssalongen "Elbepavillon" hade jag dansat en polkett med en för mig obekant sötnos och då jag med en artig bugning lemnade henne, sade hon någonting, hvaraf jag blott förstod "Glas Bier" och jag skyndade efter en kypare, som serverade oss två seidlar öl, hvarefter den sköna obekanta började en liflig konversation, deri jag endast kunde deltaga med ett "ja-wohl" eller "nein", allt efter, som jag tyckte att det passade. Jag kunde omöjligen bli klok på, hvad min dame snattrade och inte gaf hon mig tid att yttra mig förrän vi voro midt inne i dansen igen, men då passade jag på och sade: "Ich bin ein Schwede"; men då skulle man ha sett, hvilket glädjesprång den lilla gjorde i det hon högt utropade: "Är Ni svensk?" och jag skrek förtjust till: "Ja, visst i helsefyr, är jag det!"

"Herrn är bestämdt Göteborgare?"

"Ja, till lif och själ!"

"Nå! det var "käckt"! ja, det är jag med, fast jag är då egentligen ifrån Mölndal, men jag gick på Lampe's Cigarrfabrik i "Flygarns Haga" i flera år, innan jag reste till Tyskland."

"Kors för tusan, då ä' vi ju landsmän i dubbel måtto", jublade jag och slöt den lilla Mölndalstösen i mina armar, spetsade mun och knep mig en dubbelpuss af hennes leende läppar.

"Oh! hvad de Göteborgsungherrarna ä' rara!" suckade hon, tog min arm och drog mig ut i trädgården, der hon sjönk i min famn...

Sedan vi på stående fot roat oss en stund — med att säga hvarandra en hop ömma fraser på vårt modersmål, hörde vi musiken spela upp en "schnellvalser" inne i salongen. Vi skyndade oss

ditin och snart voro vi inne i den yrande snäll-
 valsens ringlar; men vi hade nätt och jemt hunnit
 ett hvarf kring salen, då den lilla, som var lätt
 som en fjäder och flög som en fjäril, plötsligt
 tvärstannade i det hon svor till: "Se-så, för f-n!
 nu kommer den der länge drasuten igen!" och
 jag såg en lång, siratlig karl i militäruniform
 närma sig oss. Hon tryckte hastigt min hand
 och hviskade: "I qväll är jag upptagen; men
 nästa Söndag skall jag försöka vara ledig —
 vill Ni då ha' roligt tillsammans med mig, så
 kom hit och förnya bekantskapen! adjö;" och så
 såg jag hur hon tog den länge "drasutens" arm
 och försvann ur salongen.

Nu stod jag der vackert utan dame och för-
 argad var jag i sanning öfver att så der plöts-
 ligt bli slagen ur brädet, just som jag trodde
 mig ha gjort den allra som lättaste eröfring, ty
 att hon var öfverdrifvet "lätt", kan ju icke för-
 nekas. Jag stod en stund och funderade, om
 jag borde förfölja dem och fordra min lilla dansös
 tillbaka; ty jag tyckte, att jag väl borde ha'
 större rättighet att disponera öfver henne, —
 såsom varande hennes landsman — än den der
 länge tysken. Men då jag jemförde min egen
 spensliga figur med hans Herkulesgestalt, kom
 jag till det resultatet, att det nog vore bäst för
 mig att ej försöka gå mellan barken och trädet,
 ty jag insåg, att de båda måste vara gamla be-
 kanta och att hon af erfarenhet kände till den
 länges förmåga att roa och föredrog densamma
 framför min, hvilken jag ju blott helt flyktigt
 och som hastigast haft tillfälle att rekommen-
 dera. Fördenskull beslöt jag att finna mig i
 mitt öde och slog mig ner vid ett af småborden
 och reqvirerade en Pilsner.

Så satt jag nu en stund och smuttade ur
 min seidel och fixerade de "sittande" damerna.

De voro icke många och icke heller fingo de sitta för hvarje dans, ty en och annan kavaljer infann sig stundom och bjöd upp dem. Endast en hade jag observerat, som ännu ej fått sig en sväng. Det var en temligen vacker dame — fast hon ej såg ut som någon dufunge — mörk till håret och hyn och med ett par ögon, som utmanande spejade rundt omkring i salongen, från den ene kavaljeren till den andre. Stundom helsade någon af dem artigt på henne och hon tycktes vara bekant med rätt många ungherrar, men ingen af dem bjöd upp henne, oaktadt jag tydligen såg huru hennes talande ögon uttryckte den bönen: "Tag mig! tag mig!"

Äfven på mig, som satt ungefär midt emot henne hade hon kastat en och annan af dessa bedjande blickar och sedan jag tömt ännu en seidel, steg jag upp, gick fram till den lilla mörka damen, bugade mig artigt och sade så grammatikaliskt som möjligt:

"Mein Fraülein! Wollen Sie tanzen?"

Med ett ljuft men på samma gång sorgset småleende sade hon:

"Ich tanze nicht!"

Jag bugade mig och ämnade, förvånad, draga mig tillbaka, då hon hejdade mig med en gest, som bjöd mig taga plats bredvid henne. Jag satte mig och nu började hon sedan jag presenterat mig och sagt henne att jag var svensk — helt långsamt och tydligt omtala, att hon hette Valborg och var sömmerska — att hon förr mycket gerna dansade, men att hon en gång haft olyckan att bryta ett ben, som måst amputeras och att hon följaktligen nu hade blott *ett* passabelt ben, ty det andra var af trä.

Då jag frågade henne, om hon infunnit sig der i salongen endast för att åse dansen, slog hon ner ögonen och rodnade lindrigt, men ögon-

blicket derpå såg hon på mig, log så innerligt skälmskt och sade: "Nej! jag tänkte skaffa mig en fästman! "Men" — tillade hon — "hvem skulle väl vilja ha' en flicka, som har trä-ben?"

"Åh!" — menade jag — "benen vore ju småsaker, om man eljest kunde komma öfverens!"

Hon gaf mig en löftesrik blick och frågade om jag skulle vilja vara så artig och följa henne hem. Jag kastade ofrivilligt en blick på hennes fötter och, observerande detta, tillade hon: "Ja, i vagn naturligtvis! Jag har redan beställt en och den hemtar mig kl. 11" och i det hon drog upp ett dyrbart guldur sade hon: Tiden är snart inne: Var god gif mig Er arm!"

Jag bjöd henne armen och hon trippade ganska nätt bredvid mig ut genom salongen och ut på gatan, der mycket riktigt en vagn höll utanför dörren. Vi stego in i vagnen och sedan hon tillropat kusken: "Kör som vanligt!" bar det i väg i sakta traf.

Vi sutto stumma bredvid hvarandra. Då och då afbröts tystnaden af en djup suck ur Valborgs bröst och slutligen började hon högljudt snyfta. Jag blef riktigt ängslig och frågade om hon mådde illa och om vi inte snart vore hemma hos henne, men hon bara snyftade och gret. Jag föll på knä på vagnsbotten, tog hennes händer, öfverhöljde dem med kyssar och frågade med darrande röst, hvad jag skulle göra, för att stilla hennes gråt och få se henne glad igen. Då tog hon mig om halsen, drog mig upp till sig på sitsen och hviskade:

"Älska mig!" . . .

Vi hade länge hållit hvarandra omslingrade och med många, långa kyssar hade jag lyckats aftorka hennes tårar, då, i detsamma som våra läppar ännu en gång eldigt möttes, vagnen plötsligt tvärstannade och den häftiga stöten place-

rade oss båda två ner på vagnsbotten. Med ett: "Donnerwetter!" stod kusken genast vid dörren, som han öppnade och hjälpte oss upp ur vår föga afundsvärda ställning. "Oh! mitt ben!" jemrade sig den sköna och jag frågade ängsligt om det andra benet var afbrutet; men hon lugnade mig med den försäkran, att det var endast träbenet, som kommit något i olag och gjorde henne smärta. Sedan jag härmed hjälpt henne till rätta, stego vi åter in i vagnen, som af kusken åter blifvit iordningställd. Katastrofen hade förorsakats deraf, att hästarne skyggat till för en velocipedryttare, som kommit sättande öfver promenaden och den eländige attentatmannen kom, fräckt nog, fram till vagnsfönstret, bad om ursäkt och frågade ironiskt "om damen behöfde hans understöd," så ville han mycket gerna stå till tjänst; men denna upplyste honom, att hon för tillfället hade en kavaljer, som åtagit sig den saken.

Kusken hade fått ordern, att "nu kunde han köra fort" och snart höllo vi utanför sömmerskans bostad, stego ur och sedan hon betalt skjutsen och gifvit kusken en thaler i drickspengar, räckte hon mig sin lilla hand till afsked och sade: "Tack för den här gången! Ni får inte följa mig — men vill Ni oftare ren-dé-vou-a med mig i vagn — utan kullerbyttor, förstås — så kan Ni träffa mig hvarje afton i den der salongen, Ni vet! "Au revoir!" och med en slängkyss försvann hon i portgången.

"Det måtte inte vara någon vanlig sömmerska" — tänkte jag, då jag vandrade hemåt — "träben, guldur, 1 Thaler i drickspengar! — men ren-dé-vou-a med henne i vagn? — nej, tack! sådana galenskaper gör man inte om igen. Fy fan!"

Dagen derpå hörde jag efter i huset der hon gått in, om någon sömmerska med namnet Valborg och som hade brutit ett ben, bodde der. Portieren drog försmädligt på mun och sade: "Nej! min herre! någon sådan finns inte här i huset. Här bor ingen annan än värdinnan och hon har nog brutit benet af sig, men det är längese'n det blef botadt. Herrn är väl chirurg?" tillade han naivt.

"Ja-wohl!" svarade jag, lyfte på hatten och gick.

"Värdinnan!" Aha! "Det kan vara bra att ha reda på -- i nödfall!" tänkte jag.

Emellertid glömde jag snart mitt vagns-äventyr och roade mig hela veckan på andra håll efter bästa förmåga och tillgångar och så kom Söndagen; den förut omtalade då jag hade bondånger, brödbekymmer och kassafeber och jag gick just och spetsade på att få kiken på en ordinär och billig spislokal, der jag kunde få mig en tarflig måltid, då jag kom ihåg den der lilla näpna landsmaninnan och hennes löfte att få roligt. Glad i hågen styrde jag nu in på en restaurant, der jag åt en ganska god middag, men hvilken äfven kostade mig en och en half Mark. Efter intagen måltid flanerade jag ut till S:t Pauli och jag hade inte gått tio steg utefter promenaden, förrän jag mötte min lilla Möln-dalska, men — arm i arm med den långe "drasuten" igen. Jag helsade på henne, hon stannade och presenterade: "Unterofficer Krattz". — Jag hörde henne yttra något om "nahe Verwandten" till underofficeren och sedan sade hon, vänd till mig: "Jag sa' honom att Ni är en nära släkting till mig. Nu kan Ni göra oss sällskap till Casino. Der skall jag dansa en gång med min fästman och sedan smyger jag mig ifrån honom. Jag tycker inte om honom längre!"

Fästman, sa' hon? "Hm! det var allt lite förargligt, det här," tänkte jag och det vore kanske bäst att ta' sin Matts ur skolan", ty militären ser, minsann inte blid ut — och hvilken figur se'n — mäter bestämdt sina 6½ fot. Hu-u!

"För att kunna amysera sig sjelf och en ung, glad flicka, måste man ju vara klädd i pengar", — tänkte jag vidare — "och som detta är det minsta, jag kan berömma mig af, så måste det ju bli en lätt sak att komma ifrån alltihop" — och då vi stodo vid ingången till Casino-salongen, hviskade jag hastigt till den lilla: "Det är bäst att jag dra'r mig tillbaka!"

"Hvarför det, då?" frågade hon, förargad.

"Jo! sanningen att säga, så är jag pank."

"Ha-ha-ha!" skrattade hon, "ingenting annat? Tror Ni, att *han* der skulle kunnat vräka sig med mig på baler och teatrar, om han endast hade sin egen pung att anlita? Åh-nej! det är allt jag, som fått betala fiolerna. Men, se här har Ni en thaler så länge! Köp biljett och kom med, bara!"

Hvad var att göra? Jag teg och tog emot. Sedan vi slagit oss ner vid ett bord och requirerat hvar sin seidel, spelade orkestern upp en "Rheinländer" och Herr Krattz bjöd upp sin fästmö. Under dansen satt jag och funderade på, om jag inte borde smyga mig i väg ensam, men jag tyckte dock, att det vore mindre hederligt, alldenstund, jag redan hade fått "förskott" af henne, hvarför jag satt qvar, då hon åter slog sig ner bredvid mig och hviskade: "Nu kommer det en vals — då bjuder Ni upp mig och vi valsa ut genom en sidodörr, som jag känner till!" Så sagdt, så gjordt. Vi dansade in i ett sidorum, der hon öppnade en dörr, som förde oss ut på bakgården, hvarifrån vi genom porten försvunno ut på gatan, hoppade upp i en

förbifarande spårvagn och åkte in till Hamburg, der vi köpte oss nya entré-biljetter till danssalongen Alhambra.

I spårvagnen hade jag för min dame omtalat hvem jag var, ändamålet med min utrikesresa och äfven min finansiella ställning. Hon hade lutat sig intill mig och sagt: "Åh! bry dig inte om framtiden, du!" och, stickande en rätt tung börs i min hand fortfor hon: "tag du den här, min lille vän! och låt oss nu ha' riktigt "liffadt" i natt!"

"Jag lånar det här utaf dig. Då jag fått arbete skall du få igen hvartenda öre". "Prata strunt! Arbete? Inte behöfver du arbeta, som ser så bra ut!" och dervid tryckte hon börsen i min framsträckta hand.

Vi dansade till klockan 2 på natten, supérade tillsammans och åkte sedan i droska hem till hennes bostad. Tre trappor upp hade hon två små, komfortabelt möblerade rum. Sedan vi entledigat oss de onödiga klädespersedlarna och i djupaste negligée slagit oss ner på paulunen, serverade hon en half sherry, som hon tog fram ur ett skåp. Efter tio minuters förlopp var buteljen tom och min sköna och jag sjönko ned bland ejderdun och fjäder, der vi snart drömde oss in i paradisetts herrliga lustgård...

Men all vår jordefröjd är kort — den flyr som vinden, bort! Just som vi som bäst höllo på att mumsa på den förbjudna frukten, hördes ett sakta buller tätt inunder oss och jag kände, huru det mjuka underlagret tillika med hela dess hårda träomhölje började höja sig, vackla hit och dit, liksom sväfvande mellan himmel och jord och, kastad af en osynlig hand, svängdes hela lustgården öfver ända, så att jag, fattig Adam, slog ryggen ganska hårdt emot golfvet och min Eva gaf mig en rätt eftertrycklig, så

kallad "dansk kyss" mellan båda ögonen. "Herre Jesses!" skrek hon till. "Hvad fan ska' det här betyda? Oh! min rygg!" vrålade jag. Jag satte armbågarne mot golvet och försökte afskaka mig det opp och nerpåvända paradiset och min olyckskamrat gjorde äfven väldiga ansträngningar i den vägen, i det hon kröp ihop, satte händerna mot golvet och knäna mot min mage och försökte aflyfta vår börda, men allt förgäfves. Ju mera vi ansträngde oss, desto fastare trycktes vi nedåt. Jag flåsade och stönade och min Eva gret och svor ömsom på tyska och svenska. Jag var nästan färdig att qväfvas, då jag framhväste: "Hör du Lina! om det inte är fan sjelf, som spelt oss det här sprattet, så är det bestämdt din fästman, den länge Krattzen!" "Oh! den uslingen! Ja, det måste vara han! Hörst du Krattz! Bis' du verrückt oder ritt dir'n Döivel?" (Hör du Krattz! Är du förryckt eller rider fan dig?) Då hördes ofvanifrån en stenthorsstämma: "Nein! ich reite dich, mein Engel! dich und dein nahe Verwandte! Ha-ha-ha! (Nej! jag rider dig, min engel — dig och din nära släktinge.) Samtidigt fick jag en andra "kyss" af min antagonist, så att näsan sprang i blod. Nu började en häftig ordvexling mellan "fästmön" och den oss förtryckande fästmannen, som ej gerna ville lemna sin plats ofvanpå sängbotten. Ordstriden skedde naturligtvis på tyska, men, som hon skällde på platt- och han på högtyska, så blef det en sådan förbistring, att jag ej kunde förstå mycket af det hela; men hvad jag begrep af hans "Knochen kaputt schlagen" och "die Treppe hinunterwerfen", var dock nog för att frampressa kallsvetten på min panna, ty mina benknotor voro redan till den grad möra och ömma, att jag ej vågade utsätta dem för att handlost bli kastade utför trapporna, hvarför

jag fann för godt att hviska till Lina: "Det är bäst, att du ger med dig och låter honom få sin vilja fram — ty jag uthärdar, ta' mej fan, inte längre!"

"Kan du inte slåss med honom?"

"Slåss! Åh! herre min skapare! med den besten? en riktig Goliath? nej! Gud bevare mej!"

"Din mes!"

"Mesa mej hit och mesa mej dit! jag är ju redan mörbultad som den möraste biff. Försök att underhandla med honom i godo! Oh! min rygg! aj! min näsa!

Återigen en salva på platt- och hög-tyska, men betydligt mildare än förut — till slut nästan smekande från hennes sida. Hans sista ord voro: "Nun-ja! lass ihn denn abmarschiren! Kommt er mir aber noch einmal im Wege, brech ich ihn's G'nick ab! Marsch! heraus aus die Federn!" (Nå-ja! låt honom gå då! men kommer han mej i vägen en gång till, bryter jag nacken af honom! Marsch! utur fjädrarna!").

Nu kände och såg jag, hurusom hela paradisdöralet lyftes bort och vi, dess olyckliga, syndiga invånare kröpo fram ur innandömet. Der stodo vi nu båda två, en trogen bild af en snoten Adam och en kuggad Eva — och han, engeln med det bart huggande svärdet, han fanns der äfven, fast han istället för svärd hade en vinbutelj i sin hand. Törstig efter det ansträngande paradiskullstjelpningsarbetet hade han, gammal och van på stället, ur skåpet fått fram en hel sherry, som han nästan till hälften tömde i ett enda drag. Äfven jag var medtagen och törstig och detta såg han nog, ty, sedan han tagit sig en ny försvarlig klunk, räckte han mig flaskan och sade: "Prosit! waschen Sie sich die Kehle und die Schnauze und nachher scheren Sie sich zum Döivel!" (Skål! tvätta strupen och

nosen på Er och drag sedan fan i våld!) Jag tömde buteljen, — tvättade af mig näsbloden i komoden, — rafsade i största hast på mig mina kläder, — tog hatt och käpp och linkade skamfiat till dörren, der jag vände mig om och kastade on sista blick på det för mig förlorade paradiset, hvori jag såg den, numera blidkade, straffengeln klifva in . . .

Med ett: "Guten Morgen! angenehme Ruhe!" slog jag dörren igen bakom mig och linkade de tre trapporna ner, med helt andra känslor, än då jag för en timma sedan besteg desamma.

Efter then betan blef jag försigtig och innan jag gjorde någon ny fruntimmersbekantskap, undersökte jag först huruvida der fanns någon $6\frac{1}{2}$ fotare att frukta ur ett bak-, eller rättare, — "under"-håll.

Med den lilla liberala Mölndalskan hade jag efteråt äfven en och annan ljuf tête-à-tête — men alltid vid sådana tider och tillfällen, då hennes "fästman" var i tjänstgöring och då vi alltså ej behöfde riskera någon "opp- och nerpävändning"; men det oaktaadt brukade Lina alltid titta under sängen och säga: "Vi ska' allt passa oss för att ställa till några sådana der galenskaper!"

Häftet IV.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

U.

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER"

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

GALLENKAMP

II

MULLER ON MULLER

GALENSKAPER

AF

III.

Jag målade för min mästares räkning, mycket ute på landet, på de stora godsen och herrgårdarna, der jag trufdes särdeles väl, ty jag fick sålunda tillfälle att studera folklifvet och naturen, njuta landtluft och jollra med de landtliga oskulterna.

Så blef jag en gång, strax på Nyåret 18.. beordrad till en stor herrgård, som hette Katharinenhof och egdes af en rik grosshandlare i Hamburg. Om sommaren bodde herrskapet på landet; men om vintern fanns vid gården endast en förvaltare och nödig tjenstepersonal. Som sjelfva corps dé logiet var temligen förfallet, skulle det under vintern ordentligt restaureras, så att allt blefve fint och propert tills grosshandlarens familj på försommaren skulle flytta ut, hvarför jag, tillika med fem andra målare, alla unga, lefnadsglada själar, installerades på egendomen Katharinenhof, för att, enligt konstens alla regler, försköna dess gamla herrskapshus och jag kan försäkra, att vi alla sex gjorde vårt bästa i att efterlemna minnesmärken af oss och vår konst.

Vi hade fått oss anvisade och tagit i besittning tre domestikrum i stora byggningens bottenvåning och der residerade vi nu på våra lediga stunder, hvilka räckte bra till; ty dagarne voro korta, men qvällarna långa, ja, så

långa, att vi efter en veckas vistelse der voro uttråkade på hela den ståtliga herrgården; men orsaken var, att ingen af oss ännu upptäckt något föremål der, som ansågs värdigt att gifva klaven till ett pikant kärleksäfventyr. Vi spelte kort och tärning, drucko bier och grogg, sjöngo och skämtade med hvarandra, men det blef snart långtråkigt alltsammans och så sutto vi en lördagskväll — vår första der på platsen — alla sex omkring bordet i det största rummet, med korten i hand och glasen framför oss. Vi hade tutat rätt tappert, men stämningen ville, det oaktadt ej bli riktigt glad. Då steg den äldste af oss upp, höjde sitt glas och talade: "Kamrater! Vi äro så godt som i landsflykt! Hvad hjälper det, att vi hafva arbete, tak öfver hufvudet, mat och dryckjom, då vi äro dömda att lefva som munkar i ett kloster. Det är nu 7 hela dygn sedan jag reste hit och lika länge är det sedan jag fick en puss af någon liten sötunge. Nu står jag inte ut längre. Jag skuddar stoftet af mina fötter och reser hem till Hamburg igen. Skål! Lefve qvinnan!"

Skålen dracks af oss alla i botten. Derpå började litet hvar opponera sig öfver "detta fördömda celibat, som vi så här oförutsedt pålagt oss" och den yngste förklarade till och med, "att han bums skulle ta, sin "Berlinare" och sin "Stock" och luffa den tre mils långa vägen tillbaka till Hamburg, för att, ännu samma natt, öfverraska sin flamma".

Då reste jag mig, drack ur mitt glas och sade: "Jag respekterar till alla delar era känslor, kamrater! och äfven jag är långt ifrån nöjd med min ståndpunkt här; men jag har heller aldrig, på mina landtliga utflygter, varit någonstädes en hel vecka, utan att jag gjort åtminstone *en* eröfring. Jag har visserligen äfven en

liten skatt i Hamburg, men hvad hindrar det, att jag ser mig om efter någon liten vederqvickelse här ute i ödemarken? Äfven här måste ju finnas menniskor i kjolar och får jag inte tag i någon af dem, så tar jag helt enkelt. Det är min föresats. Skål!"

"Bra taladt!" skrek den yngste. "Knot Schwede" (jag kallades allmänt så af kamrater) "har rätt! Jag stannar!"

Alla voro snart af samma åsigt, och nu diskuterades frågan: "Hvar är qvinnan?" "Jag har undersökt ladugårdspigan, Trine," sade en. "Hon är inte så galen, men hon kikar i November!"

"Jag har försökt mig hos husan Mari — men, fy tusan! hvad hon var torr och skrynklig!" sade en annan.

"Mejerskan Trude är rätt passabel, bara hon inte hade en puckel," menade en tredje.

"Nej! tacka vill jag kökspigorna Dores och Agnes! De se då någorlunda ut som folk. Och så mulliga sedan!" Ja, det tyckte vi nu alla sex, men vi kunde ju omöjligen alla rå om dem båda. Hvar och en ville ha' företrädet och det höll på att bli allvarsam tvist utaf, då jag föreslog, att, som vi i alla fall inte kunnat upptäcka mer än fem qvintimmer der och således en af oss måste bli renons, vi skulle spela "Femkort-sista stick" om de fem nymferna. Förslaget accepterades och efter fem utspelade partier måste hvar och en nöja sig med sin vinst.

En blef utan och denne ene var jag. Då mina kamrater samma qväll började sin fönsterkurtis hos sina utvalda, gick jag till sängs och drömde, att jag låg — hos min käreasta.

På hvilket sätt eller vis, mina kamrater lyckades i kurtisen, vet jag ej så noga, men det vet jag, att alla fem så småningom lugnade sig och funno sig i sitt öde och högst sällan kunde

man träffa dem hemma i sina sängar om nätterna.

Det var en rätt egendomlig ödets nyck, som gjorde, att just *jag* skulle bli vinstlös vid spelbordet den der Lördagsqvällen; men "den, som har otur i spel, har tur i kärlek", tänkte jag och snart fick jag äfven erfara sanningen af detta ordspråk.

Jag blef en dag anmodad af förvaltaren att dekorera några tak i hans boställe och der gjorde jag upptäckter, till hvilka jag förut icke haft den ringaste aning.

Innan jag började arbetet i förvaltarebostället, bad han mig stiga in och sitta ner i hans kontor, då han till mig yttrade ungefär följande: "Min herre! jag är enkman och har en enda dotter, som skulle vara min stolthet, om det inte vore så illa som det är. När min hustru dog, var Lisbeth tolf år, frisk och glad som en lärka. Jag ville inte gifta om mig och sålunda skaffa Lisbeth en styvmor. utan sände jag henne istället till en flickpension i Hamburg.

Det är nu fem år sedan och för ett halft år se'n kom hon hem i sällskap med en flera år äldre pensionskamrat, som hon inte på vilkor ville skilja sig ifrån. Jag måste låta henne stanna och, afskedande min gamla hushållerska, tog jag min dotters väninna i stället. Hon sköter huset bra; det måtte erkännas; men jag är ändå inte riktigt nöjd med henne, bara för att hon ej vill låta läkaren undersöka min flicka, ty ungen är sjuk, det är säkert och det medger min hushållerska äfven; men "det finns ingen läkare, som förstår sig på att sköta henne, så som jag" säger hon och aldrig gör hon annat än "pysslar och pillrar med flickungen, som heller inte bryr sig om någon annan. Hon har blifvit riktigt folkskygg och karlar tål hon alls inte —

knappt mig, hennes egen far. Ja, hon är riktigt "drollig", dotter min och som jag trott mig observera, att Ni, i olikhet med Era herrar kamrater, inte bryr Er om fruntimmer, — och dertill är Ni ju utländning — så ansåg jag Er vara den mest lämplige att utföra detta arbete i mitt hus. Jag vill emellertid be Er vara god gå min dotter ur vägen så mycket som möjligt. Det är mycket tråkigt, det här — men, hvad skall man göra? vete fan, hvad som fattas henne!"

Ja, jag medgaf, att det var visst inte roligt och lofvade att göra honom till viljes; men dagligen och stundligen funderade jag på, hvad som väl kunde vara egentliga orsaken till den sjuttonåriga ungmöns folkskygghet.

"Den som bara kunde få se henne!" hade jag önskat mången gång och för hvarje qväll, sedan mina kamrater begifvit sig till sina respektive dulciennor och jag blifvit ensam i vår ödsliga våning, gick jag ut och smög mig lik en tjuf in i trädgården och der kunde jag stå och posta timaltals i nattkylan utanför den hemlighetsfullas fönster som vette åt trädgården. Ofta såg jag skuggan af henne på rullgardinen, när hon sväfvade förbi fönstret och en gång, då jag infunnit mig temligen tidigt fick jag, som hastigast se profilen af henne, då hon fällde ner rullgardinen. Det var blott en liten del af det hela, jag såg; men det var mer än nog att inspirera och egga mig till fortsatta spejningar; ty så mycket hade jag fått klart för mig, att en sådan eröfring vore värd mera än *en* sömnlös natt.

Så hade jag i fjorton dagars tid, i snö och frost, min vana trogen, smugit omkring förvaltarebostället hvarenda qväll; men alltid, med lång näsa, frusen och olustig, fått krypa till kojs i min tältsäng, sedan jag öfvertygat mig om, att

den märkvärdiga karlhaterskan släckt ljuset och som jag trodde, äfven gått till sängs, då jag en afton, just som jag skulle gå genom trädgårdsgrinden, ut på gården, stötte på den mulliga kökspigan Dores, som arm i arm med den yngste af mina kamrater, tog sig en månskenstur i vinternatten. För omvexlings skull gjorde jag dem sällskap bortåt landsvägen en stund; men snart ledsnade jag på att gå så der helt solo och höra på deras kärlekspjoller, hvarför jag sade dem "godnatt" och gick tillbaka till herrgården. Inkommen på gårdsplanen, hörde jag ett buller, liksom af en tung dörr, som gnisslande vred sig på sina rostiga gångjern och då jag vände hufvudet åt det hållet, hvarifrån ljudet kom, såg jag två i kappor insvepta qvinnofigurer med hastiga steg skynda öfver gården, kommande från stallbyggningen och styrande sina steg direkt på förvaltarebostället. Jag var för långt borta för att kunna tilltala dem och att upphinna dem var äfven omöjligt, ty strax voro de framme vid trädgårdsgrinden och försvunna i trädgården. I språngmarsch ilande fram till grinden, kom jag just lagom för att se dem slinka in genom bakdörren till förvaltarebostället och en minut sedan såg jag ljus tändas i fröken Lisbeths rum.

"Hur tusan hänger det här ihop?" frågade jag mig sjelf. "Skulle den lilla hycklerskan måhända ha en hemlig tillbedjare, som förklädd till fruntimmer låter afhemta sig i stallet om qvällarna, för att sedan hållå henne sällskap i hennes jungfrubur, kanske ända intill arla morgon? Det vore höjden af intriger!" och smygande mig till fönstret, lade jag örat intill rutan för att lyssna; men ingenting ovanligt hördes och snart släcktes ljuset ånyo och jag måste, med ännu längre näsa än vanligt gå och lägga mig.

Men qvällen derpå var det jag, som fattade posto bakom ena stallgafveln istället för i trädgården. Der fanns ett brädsjul för arbetsåkdon och i en af de stora gödselvagnarna hade jag krupit upp och gömt mig. Der ifrån vagnen, kunde jag, stående på tåspetsarna, blicka in i stallet genom ett söndrigt fönster och jag hade således godt hopp, om att kunna utleta något spår till denna mystiska hemlighet.

Der hade jag nu legat i flera timmar och frusit i det för mina luktorganer föga inbjudande ekipaget, utan att någonting hördes af och jag började redan fundera på att ge alltsammans på båten, då jag hörde stalldörren gnissla och då jag blixtnabbt for upp och kikade in genom det söndriga glaset, såg jag vid skenet af en blindlykta, — som den ena haft dold under kappan — de båda qvinnogestalterna från föregående natten, komma tassande utefter det cementlagda stallgolfvet. De gingo längst bort i stallet, der på ena sidan en stor hönsbur befann sig och på den andra en tom spilta med ren långhalm. De aftogo sina kappor och nu igenkände jag hushållerskan Käthe och fröken Lisbeth. Då gick ett ljus upp för mig, ty jag hade flyktigt hört talas om, att det funnes damer, — isynnerhet bland så kallade "bättre", som föredraga sitt eget kön, men jag hade dittills ansett det fabelaktigt omöjligt -- totalt onaturligt.

Jag ryste och kallsvettades, då jag såg Lisbeths smärta gestalt kasta sig ned på halmen, — men jag drog en suck af lättnad, då den långa, beniga hushållerskan satte ifrån sig blindlyktan på golfvet och bredde sin kappa deröfver; ty, oaktadt min nyfikenhet, var jag glad åt, att ej få se något mera . . .

Jag försökte lyssna, men hästarnes stampningar och fnysningar gjorde, att något annat ljud ej kunde tränga ut till mig. Hoppande ned från vagnen skar jag tänderna af förbittring och svor till: "Fördömda charlataner — djefvulska intriger! Men den lilla *skall* jag omvända, så sannt jag heter Knut!"

Jag ställde mig strax bakom hörnet och ungefär en qvart efteråt smögo de båda ut genom stalldörren igen. Jag gick förbi dem och helsade "god afton!" och den lilla flydde snabbt öfver gården, men den långa besvarade helseningen, lyste mig i ansigtet med blindlyktan och sade gällt: "Jaså! det är Ni, Knot Schwede, som är ute och går. Ämnar Er väl ut på någon fönsterkurtis? Hi-hi-hi!"

"Ja, något ditåt," fröken Käthe. "Jag har nemligen stämt möte med min lilla skatt, derinne i stallet — på långhalmen derborta, midt emot hönsburen."

Hon sänkte blicken för ett ögonblick, men rodnade ej, skrattade återigen gällt som en uggle och sade: "Jaså! ja det var ett ganska pikant ställe för ett ren-dévouz — men skräm inte våra hönor derinne, är Ni snäll! Vi ha just varit der och sett om dem. Godnatt! sof godt! Hi-hi-hi!" och så flög hon öfver gården och försvann genom trädgårdsgrinden.

"Sammaledes? ditt långa spöke!" hväste jag mellan tänderna.

Den natten sof jag inte många minuter. Jag bara låg och fantiserade öfver, hur jag skulle bära mig åt, för att få den lilla dufvan ur den nattsvarta ugglans beniga klor; men hur jag än rådbråkade min hjerna, för att hitta en utväg, kom jag alltid tillbaka till min första ingifvelse, att "gå direkt på saken," — om jag ock skulle behöfva använda "våld"...

Men huru få fågot passande tillfälle?

Då kom slumpen mig till hjälp, i det att förvaltaren tidigt samma dag reste till Hamburg i affärsangelägenheter.

Med det fasta beslutet, att just den dagen utföra min föresats, gick jag på morgonen till mitt arbete.

Förvaltaren hade sagt mig, att hans dotters rum äfven skulle dekoreras och tagande detta som förevändning, lade jag just handen på dörrlåset till jungfruburen, då jag i detsamma hejdades af hushållerskan, som grep mig i armen och, med den gällaste diskant, skrek: "För Guds skull! han får inte gå dit in! hvad har han der att göra?"

Jag förklarade henne, att jag snart ämnade börja måla derinne och fördenskull gerna ville ha' klart för mig, hvad der vore att göra; men bengeten var hård och obeveklig och frågade — "om jag ville skrämma lifvet ur flickstackarn?" Nej! det var då visst inte min mening och därför drog jag mig genast tillbaka, i det jag sade: "Nå-ja! det är inte så brådt!"

Men annorlunda *tänkte* jag; ty nu skulle ju förvaltaren få reda på, att jag, honom ohörd och tvärt emot mitt gifna löfte, velat intränga i hans dotters allra heligaste och följderna häraf voro lätta att räkna ut. Således i dag eller aldrig!

Jag skyndade mig åter till den sjuttonårigas rum — grep tag i dörren — men den var riglad inifrån. Hvad var nu att göra? Jag hörde lätta steg och frasandet af kjoltyg derinifrån. Jag blef underlig till mods. Huru skulle jag bära mig åt, för att få ett ren-dé-vousz med denna hemlighetsfulla varelse? Ah! en idé!

Jag knackade sakta på dörren och, härmande den torra hushållerskans pipiga diskant-

stämman, roppte jag: "Lisbeth lilla! öppna!" "Är det du, söta Käthe?" hörde jag en mild röst fråga inifrån.

"Ja-visst! min engel!" gnällde jag igen.

Genast drogs regeln undan, jag öppnade dörren, trädde in och stannade, som förstelnad. Den lilla hade, duperad af den naturligt härmade rösten, kastat sig ner på chäslongen, som stod så, att hon ej kunde se dörren. Der låg hon, iklädd en lätt, hvit morgondräkt, behagligt utsträckt i hela sin längd, med ena foten nedhängande mot golvet, hvilket vårdslösa läge gjorde, att klädningen dragits betydligt uppåt och sålunda blottade en ej ringa del af ett det mest välformade ben, som någonsin egts af en kvinna.

Hon lade armarna under hufvudet, blickade mot taket, gäspade och sträckte ut lederna, i det hon hviskade:

"Nå! Käthe! hvarför kommer du inte?" Då tog jag ett steg framåt, föll på knä och sade, med min naturliga röst: "Förlåtelse! Fröken Lisbeth!" Som en skrämmd fogel flög hon upp från chäslongen och jag såg, att hon öppnade munnen, liksom för att ropa på hjälp, men intet ljud kom öfver hennes läppar. Jag såg, att hon ville fly, men förskräckelsen förlamade hennes ben och hon började vackla. Då sprang jag upp, slog armen om hennes smärta lif och tryckte henne sakta ned på chäslongen och utan att riktigt veta, hvad jag gjorde, öfverhöljde jag hennes mun med kyssar.

Vid första kyssen spratt hon till, hela hennes kropp började darra och de marmorhvita kinderna blefvo, om möjligt, ännu hvitare; men ju mer jag kysste, desto lugnare blef hon, fast barmens vågor gingo högt och de bleka kinderna fingo färg. Jag hviskade: "Sköna Lis-

beth! Är Ni sjuk... Hvad fattas Er?" Till svar slog hon armarna om min hals, tryckte sina nu glödande läppar mot mina och drog mig ned bredvid sig på chaislongen...

"Gif mig ett glas vatten!" hviskade hon en kvarts timme sednare. Jag efterkom hennes önskan och satte mig sedan bredvid henne, tog hennes båda händer i mina, såg henne in i de stora blå ögonen och sade: "Säg mig Lisbeth! hur kommer det sig, att du inte är rädd för mig, då du eljest fruktar alla karlar?" Då log hon ett ljuft leende, lade sitt lilla lockiga hufvud mot min axel och hviskade: "Jag vet inte, hur det... kom... sig. Du var så djerf och så... så... vacker... och... jag blef så... så... öfverraskad — men nu är jag inte rädd för någon karl, längre" — tillade hon. I detsamma öppnades dörren och hushållerskan klef in, men stannade vid dörren, slog hop händerna och skrek med sin allra gällaste diskant: "Hvad är det här för något? Är du galen, flicka? Hvad vill du här, din utböling?" och hon stampade i golvet, skummande af ilska. Lisbeth blef ängslig och smög sig närmare intill mig. Jag reste mig häftigt, visade mot dörren och röt: "Ut med dig, ditt leda troll! Dina konster och din magt öfver denna svaga flicka är nu slut. Vore himlen rättvis, läte den nu i denna stund regna eld och svafvel på dig, liksom fordom på de Sodomiter. Ut härifrån!" Den torra synderiskan ville försvara sig, men den mördande blick, jag slungade mot henne, gjorde henne svarslös och skamflat smög hon på dörren.

Då förvaltaren sednare på dagen kom hem, omtalade jag sjelf mitt intrång hos hans dotter och gaf honom tillika en vink om, hur olämpligt jag ansåg det der "pysslandet" och "pillrandet" af hans hushållerska vis á vis hans dotter.

Resultatet här af blef, att den beniga husdraken samma qväll fick snällskjuts ifrån herrgården och ungefär en vecka efteråt stack jag en ring på skön Lisbeths finger. På förlofningskalaset voro mina fem kamrater äfven bjudna. Vid bål- len höjde den äldste af dem sitt glas och sade: "Knot Schwede är ett kärlekens skötebarn. Han *vann* ingen gunst — men han *sökte* och *fann* och *tog för sig*. Din skål bror Knot! och alla vackra flickors skål!"

Då jag, sednare på qvällen, satt på chäs- longen i min fästmörs boudoir, låg hon på knä framför mig och bad och besvor mig, att jag för alltid skulle stanna hos henne. Jag svarade, att detta ej läte sig göra, men att hon skulle lefva på hoppet att en gång få för evigt till- höra mig. Då snyftade hon och sade: "Det är mig omöjligt att lefva ensam. Förr afskydde jag karlarne — nu kan jag inte få nog af dem. Usch! att den leda Käthe skulle inbilla mig sådana gemena galenskaper!"

Häftet V.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

II.

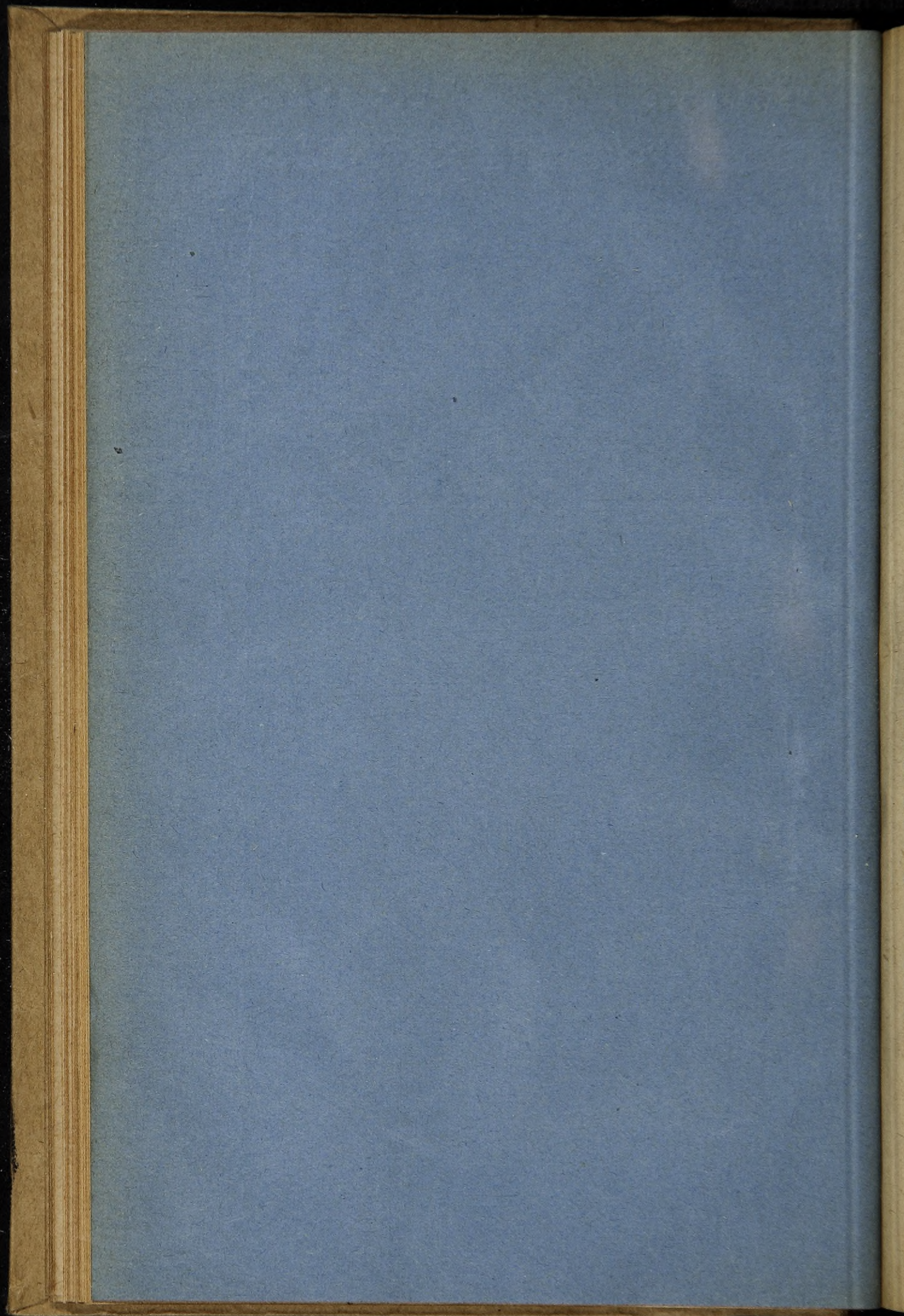

FÖRFATTARE TILL

”HULLER OM BULLER”

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

GALENSKAPER

AF

III.

Den lilla landtliga oskulden, "Lilbeth, blef mig trogen jemt i fjorton dagar. Ja, det vill säga, att så länge jag var i hennes omedelbara närhet, höll hon sig endast till mig — och det mycket ihärdigt, det måste jag tillstå — och jag gjorde äfven allt, hvad i min förmåga stod, för att tillfredställa henne; men omsider måste jag ju tillbaka till Hamburg och 14 dagar sednare sände hon mig förlofningsringen jemte den angenäma upplysningen, att hon, sedan hon nu lärt känna flera andra unga män, kommit till insigt om, att vi båda ej passade för hvarandra, men hon tillade i ett post skriptum: Skulle du likväl någon gång vilja helsa på mig, så är jag alltid disponibel — af tacksamhet: "Det der var ord och inga visor," tänkte jag, då jag genomläst hennes bref. "Men mister du en, stå dig tusende åter — tröstade jag mig sjelf och gick med ringen till en jude, som för densamma gaf mig 20 Mark och för den lilla summan fick jag mig en ganska nätt supé på tu man hand med en annan "oskuld", som för tillfället var disponibel — af erkänsla — kontant, förstås.

Hamburg, byggd vid Elbes strand.
Full af flickor är — ibland
Kan omkull man tjogtals springa —
Jungfrur finns der likväl inga.

Så påstås det åtminstone af folkhumorn derstädes och jag gör endast en fri öfversättning af en dylik vers, som i samma anda lefver i folkets mun; men det enda jag vågar påstå är, att i den goda staden finnes godt om vackra flickor och den erfarenheten har jag äfven gjort, att de äro glada och treffliga, medgörliga och lätta att föra, vare sig i dansen eller på promenaden.

Jag trufdes der alldeles utmärkt och hade troligen kommit att slå mig i ro der för alltid, om jag ej blifvit så illa tvungen att dunsta bort derifrån en vacker dag — men jag vill, med läsarinns tillåtelse, något närmare specificera orsakerna till denna fatala verkan.

De första två månaderna af min vistelse i Hamburg bodde jag på ett mindre hotell; men, som jag insåg, att detta i längden skulle bli mig för dyrt, såg jag mig om efter ett billigare logis. Jag hade då den turen — eller oturen — att till jämförelsevis billigt pris få hyra ett snyggt möbleradt ungarum, en trappa upp, hos en sjökaptan, Woller, som egde huset, hvilket han — som det påstods — fått i hemgift med sin hustru, som återigen skulle ha fått det af en rik skeppsredare, hos hvilken den lilla näpna kaptenskan i flera år varit guvernant för dennes barn. Faktiskt var emellertid, att kaptenen förut varit styrman på en nämnde redare tillhörig brigg och att han vid hemkomsten till Hamburg en dag blifvit kallad till denne redare, med hvilken han haft ett längre samtal samt att han en månad efteråt ingick civiläktenskap med guvernanten i huset och efter undertecknandet af giftermålskontraktet samma dag af sin hustrus förre husbonde mottog två i behörig ordning upprättade köpebref — ett på briggen, hvilken han hädanefter, som kaptan, sjelf skulle föra och ett på det tvåvånings-stenhus, hvori han med sin unga fru genast inflyttade. Kaptan Woller

reste med sin brigg åtta dagar efter bröllopet och ungefär åtta veckor sednare erhöll han i Lissabon ett telegram, som underrättade honom om, att hans familj förökats med en arfvinge, som likväl var liflös och följaktligen genast äfven gjorde förökelsen omintet.

Alla dessa fakta hade jag ur säkraste källa, nemligen af fru kaptenskan sjelf, som var mycket språksam af sig och som alls inte tycktes vara det ringaste generad af, att hennes händelse hände 9 *veckor* efter bröllopet, då vanligen andra gifta damer bruka vänta åtminstone 9 *månader* innan något sådant händer dem; men hon var icke allenast språksam, utan blef äfven frispråkig gent emot mig, sedan jag bott der i huset ett par dagar. Jag tyckte det var roligt, att sitta och nojsa en stund på qvällqvisten med den lilla glada kaptenskan i hennes lilla, men smakfulla salong, dit hon hvarje afton, genom sin tjänstflicka lät inbjuda mig att dricka té eller bier och det hade till sist blifvit en formlig vana, så att jag ej mera behöfde bjudas, utan infann jag mig regelbundet om qvällarne hos min värdinna, tömde min seidel och rökte af hennes mans fina Havanacigarrer, af hvilka hon alltid hade den artigheten att sätta fram en låda på bordet. Hon rökte gerna sjelf en cigarr, men af en särskild svagare sort och sin seidel kunde hon tömma lika ofta som jag min. Nå-ja, detta var just inte något särdeles ovanligt bland Hamburger-fruarna och förvånade mig inte ens; men hvad jag undrade på, det var, huru en så ung, vacker, glad och sällskaplig qvinna kunde finna sig uti att vara hustru åt en man, som bara låg ute på sjön och flackade och endast helsade på hemma ett par gånger om året då den längsta visiten i bästa fall räckte en månad.

Det var en qväll på hösten, då jag som vanligt gjorde min trefliga värdinna sällskap, som jag tog mig dristigheten att göra en liten

anspelning på detta, i mitt tycke, mindre intima förhållande tvänne makar emellan.

"Ja, hvad vill Ni, man skall göra," svarade hon. "Jag var ju tvungen att vara både nöjd och tacksam, då han, den obekante sjömannen, gick in på min förförars förslag att taga mig sådan jag var och nu måste jag ju finna mig i mitt öde."

"Visserligen! men tycker Ni inte, det skulle vara roligare att ha en man, som vore hemma litet oftare, som kunde fördrifva aftnarna i Ert sällskap och som — som — ja, med ett ord, en man, som hade sitt yrke och sin varelse på landbacken?"

"Det var en fråga! Visst skulle det vara roligare," sade hon, lutade sig tillbaka i gungstolen, som hon med ena foten satte igång i det hon kastade den andra upp på knäet, så att en god del af en hvit silkestrumpa blef synlig.

"Ni har så ofta berättat mig huru Ni kom att bli fru Woller, men ej på hvad sätt Ni kunde besluta Er för att bli älskarinna åt *den*, som Ni ju visste, att Ni aldrig kunde komma att riktigt tillhöra, ithy att han redan egde en fru. Det skulle vara rätt intressant, om Ni ville ge mig en antydning om hur *det* gick till —" sade jag och blåste ett hvirflande rökmoln mot taket.

"Hvarför inte! Vi äro ju nu så pass goda vänner och bekanta, att vi gerna kunna tillåta oss en och annan frihet — i all äro förstås —" tillade hon småleende.

"Ja, naturligtvis! jag har ju min fästmö här i Hamburg, som Ni vet, — en landsmaninna till mig och henne sviker jag inte."

"Ja, — och jag har min man, men han är *inte* här i Hamburg, som Ni vet, men jag tänker dock vara honom trogen och det vill allt säga något mera det, eller hur?"

"Ja, det medgifves! och jag, för min del, skall nog akta mig för att inleda Er i frestelse,"

sade jag, i det jag flyttade min stol närmare gungstolen.

"Det var inte värdt heller!" menade hon i det hon knäppte upp några knappår i korsetten, så att det fina battistlinnet kring halsen lyste fram. Så knäppte hon ihop händerna omkring ena knäet och drog benet åt sig, så att klädningen åkte upp ett godt stycke och blottade ett par de allra som finaste spetskalsonger; men jag låtsade ej lägga märke till dessa fria rörelser, utan fortfor att pusta blåa ringar ur min cigarr.

Hon hade en stund sutit så — helt tyst och begrundande, då hon lätt suckade och sade: "Ja, det är nu det!"

"Hvad menar Ni!"

"Jo, jag undrar, hur det hade gestaltat sig, om Ni *då* kommit i min väg — *då*, när min man kom istället, Ni vet — och om Ni blifvit anmodad och erbjuden *det*, som erbjöds honom, hvad Ni då skulle ha gjort? det undrar jag just. —"

"Helt visst detsamma, som han gjorde. Jag skulle ha gift mig med Er!"

"Skulle Ni?" utropade hon och sprang upp ur gungstolen — men hon hejdade sig genast och satte sig åter, men denna gång i soffan.

"Ja! hvilken annan fattig sate skulle väl vägrat att taga emot en ung vacker hustru — ett nytt, stiligt fartyg och ett gammalt solidt stenhus — alltsammans till skänks och skuldfritt?"

"Till skänks ja — men inte skuldfritt. Har Ni glömt vilkoret?"

"Vilkoret," nej, men jag är säker om, att det var inte Er utan hans, förförarens skuld?"

"Ja, till största delen — men jag var då en passionerad slinka, som kände retelser vid allt hvad jag såg. Den minste pojke ingaf mig begär och då jag ofta blef vittne till hur min

husbonde kärleksfullt omfamnade sin hustru, afundades jag henne och önskade mig i hennes ställe och då hände det ej sällan, att jag tillkastade honom talande blickar, hvilka han helt säkert förstod, ty så småningom började han visa sig uppmärksam emot mig och en afton — det var just en sådan här höstafton” — sade hon och lutade sig mot soffhörnet — ”jag satt på soffan i mitt rum — alldeles som nu — och han” — — —

”Han låg på knä vid Edra fötter, alldeles som jag gör nu” — hviskade jag och knäföll bredvid soffan.

”Hvad gör Ni!” hviskade hon, leende. ”Kom ihåg, hvad Ni skulle akta Er för!”

”Åh! var lugn! Jag är så lifligt inne i situationen, att jag mycket väl kan spela älskare, utan att falla ur min roll. Det är ju bara komedi, eller hur?”

”Ja, naturligtvis! Alltså — jag halflåg på soffan, precis som nu,” — sade hon och kastade upp ena benet — ”och han, han fattade mina händer och kysste dem — nå — nå! inte så häftigt! — det är ju bara spel, eller hur?”

”Ja, det förstås! Fortsätt Ni bara!”

”Jag lät honom inte kyssa händerna — länge, utan böjde mig ned till honom — just så här” — och jag kände en het andedrägt beröra min panna och ett svall af lockar kringflöt mitt hufvud, som omfattats af två små mjuka, darrande händer. Mig ej mera mäktig hviskade jag: ”Och sedan?” — — —

”Sedan drog jag honom upp till mig — alldeles precis som nu — och han . . . han . . . ja, han . . . ja . . . just så . . . allde . . . de . . . les . . . Oh!” . . .

Tiden förflöt fortfarande angenämt som hittills. Om dagarna målade jag och om qvällarna sällskapade jag med min famosa värdinna, som blifvit allt mera förekommande emot mig och

hela Söndagarna måste jag egna åt henne, i hennes våning, der hon då alltid hade de läckraste rätter och de finaste viner att bjuda på. Jag var ingen kostföraktare, utan höll till godo med *allt* hvad hon serverade och det, så ofta, det skedde.

En afton, då jag, min vana trogen, infann mig hos henne, kom hon emot mig, mycket uppörd och med ett öppet bref i handen. "Se här!" — sade hon — "häri underrättar mig min herre och man, att han kanske inom åtta dagar ankrat i Hamburgs hamn!"

"Ja-så? Nå, då är det väl bäst, att jag flyttar?"

"Åh-nej! för ingen del! Hvad skulle det då bli af mig? för att inte säga mitt rykte? Hela grannskapet har reda på, att jag hyr ut ett möbleradt rum åt en ung svensk målare och jag har nog hört en och annan hviskning om "fru Woller och hennes målare"; men hvad de icke ha reda på, det är, att min man äfven känner förhållandet — och det just genom mig sjelf."

"Hvad säger Ni? Har Ni skrifvit och omtalat, huru vi" — — —

"Prat! Jag vet nog, hvad jag har skrifvit och just därför, om ej för något annat, är Ni så god och stannar qvar i Ert ungarlsrum."

"Ja! det är sjelfklart! När Ni vill det, så" — — —

"Nu begriper Ni, att när min man är hemkommen, låter jag bjuda Er ner till oss den första qvällen som vanligt. Jag presenterar Er — vi tömma ett och annat glas tillsammans och röka våra cigarrer — draga en spader och prata om ditt och datt — och jag är säker om, att Ni och min man skola bli goda vänner."

"Ja, det förmodar jag — bara inte någon af de der hviskningarna kommer att nå hans öron?"

”Betyder ingenting, blott Ni spelar Er roll bra. Ni har naturanlag för komedien — det har jag erfarit” — tillade hon och slog mig lätt på kinden med mannens bref.

Allt gick som hon uträknat. Kapten Woller kom hem — jag blef inbjuden, som vanligt och presenterades.

Kaptenen, en ganska ståtlig karl, men med rödt helskägg, helsade mig med ett kraftigt handslag och sade:

”Det fögnar mig, att göra Er bekantskap, min herre. Min hustru har i hvarje bref alltid nämnt något om Er och särskildt berömt Er, såsom en stadig, flitig och arbetsam ung man och god sällskapskarl. Det är minsann, inte alla unga män, som förstå sig på att rätt och artigt umgås med ett gift fruntimmer, som nästan året om, är gräs-enka. Skål! hedersbror!”

Vi drucko brorskål och jag såg hur en triumferande blick hastigt lyste fram ur kapten-skans mörka ögon.

Kaptenen stannade hemma ovanligt länge denna gång, hvilket mest berodde på den stränga vintern, som isbelagt Elbefloden ända ut till Edouxhafen; men han påstod äfven skämtande, att han trufdes mycket bättre hemma nu, sedan ”hans fru skaffat honom så trefligt sällskap.” Men den som ej var riktigt nöjd med kaptenens långa vinterqvarter, det var — hans egen fru.

Men det aktade hon sig visligen för att låta någon annan än mig förstå och detta blott vid sådana tillfällen, då vi visste oss ensamma och säkra. Ett sådant tillfälle hade just yppat sig för oss, under en större nyårsbjudning, som kaptenen arrangerat för en del vänner och bekanta.

Just som pokulerandet var som bäst i ”schvung” och jag stod inbegripen i ett samtal med en ung styrman, passerade värdinnan förbi oss, stötte liksom händelsevis till min arm, gifvande mig en vältalig blick. Jag såg henne försvinna ut

i korridoren och fem minuter sednare skyndade jag uppför trappan till mitt ungarlsrum, der jag fann henne snyftande utsträckt på soffan.

"Hur är det fatt, min fru?" hviskade jag.

"Oh! nu har det i fjorton dagar varit öppet vatten och han tycks ännu ej ha tänkt på att ge sig i väg."

"Ja, men, min bästa! hvarför missunna honom nöjet att vara hos sin hustru så länge som möjligt. Jag tycker att äfven Ni" — — —

"Ja, men jag tycker, att han är odräglig och längtar bara efter den dag, då jag får se honom på ryggen och sedan — ja, sedan vet jag nog hvad jag gör."

"Ni har väl idéen till någon ny komedi igen, förmodar jag?"

"Ni stygging! Kom hit, skall Ni få Er en liten "tillrättavisning" för Er pik!" — och jag gick dit . . . och jag fick . . . och jag gaf . . . mer än en brinnande kyss. . . .

Ändtligen, efter tre månaders vinterligg, var kapten Wollers brigg segelklar att afgå till Medelhafsöarna. Det var en dag i slutet af Februari månad 187—, som jag följde min vän kaptenen ombord på briggen. Sedan han i hela besättningens åsyn omfamnat och kysst sin fru, räckte han mig handen och sade: Adjö, med dig, hedersbror! nu öfverlemnar jag gumman min i din vård och jag ber dig — gör allt hvad du kan för att muntra och förströ henne! Se der står hon inte redan och torkar sig i ögonen, stackars liten!"

Ja, nog stod hon och torkade ögonen alltid, men jag misstänkte orsaken till tårarne och sade inom mig sjelf: "Qvinnotårar — krokodiltårar!"

Briggen bogserades emellertid ut ur hamnen och vi stodo på stranden och hviftade till afsked, så länge vi sågo en skymt af densamma.

Den derpå följande natten fick jag ej lemna kaptenskan — hon var omöjlig och hängde sig

fast om min hals, då jag sökte lösgöra mig ur hennes passionerade omarmningar. Resultatet blef att jag stannade kvar i hennes sängkammare, sedan jag frågat henne om hon inte tyckte, att vi voro ett par förhärdade brottslingar.

Hon skrattade bara och svarade: "Hvad är det, du pratar för strunt? Brottslingar? Hörde du inte, att han bad dig, att du skulle förströ mig?"

"Jo, visst! men det var väl inte hans mening" — — —

"Hvem vet? men i alla fall, så är det *min* mening" — och hennes mening blef den gällande.

Och hvarje afton var hon alltid af samma mening och jag — jag vande mig lätt att alltid foga mig efter densamma.

Fem nätter en svit hade jag ej rört min bädd deruppe i mitt ungarlsrum och den sjette stod den äfven lika tom.

Hela veckan som förflutit sedan kapten Woller afseglade hade varit regnig och stormig och vi hade hvarje qväll samtalat om alla de besvärigheter och faror, som sjöfolk voro utsatta för under sådant väder. Frun suckade då och sade: "Det måtte väl inte hända min man någonting!"

"Det vore väl om han helskinnad vore här igen!" önskade jag ur djupet af mitt hjerta — ty jag var redan mer än mätt på att vara vikarie hos hans pretentiösa hustru.

Det var, som sagdt, den sjette vikarie natt-tjensten jag gjorde och trött och medtagen hade jag tungt insomnat — då jag vid midnattstid kände en häftig stöt i ena sidan. Jag vände mig om och röt: "Låt bli mig! Kan du inte unna mig hvilan en enda natt?"

"Vakna! Hör du inte! Skynda dig! Min man är här!"

"Din man! Nå gu-ske-lof!" — och flugs var jag uppe på golvet och flög rakt in i mina pantalonger.

Jag hörde tydligt kaptén Woller säga till pigan: "Tack, tack, Lischen! tag nu ljuset och gå in till frun och anmäl mig, så att hon är beredd och inte får dåndimpen!"

Det knackade på dörren. Jag hade öppnat fönstret och tänkte just hyfva ut mina kläder på gatan, för att sedan praktisera mig sjelf samma väg — då jag såg nattpolisen komma om närmsta hörn. Sjelfva rättvisans handtlangare stängde den enda möjliga utvägen till räddning.

"Så hoppa då ut, för guds skull!" hviskade frun.

"Det törs jag inte — då tar polisen mig," hviskade jag tillbaka.

Åter en knackning — men hårdare.

"Fort under sängen då! Se-så! skynda dig!" tillade hon, då jag tvekade.

Med mina kläder under armen, kröp jag under den stora familjesängen och der låg jag nu och darrade och kallsvettades.

En tredje ännu hårdare knackning.

"Hvem der?" ropte frun.

"Det är bara jag, frun lilla." Jag skulle bara tala om att kaptén är här — och frun ska' vara beredd — så att inte frun får dåndimpen!" hörde jag Lischen tvärsäkert yttra.

"Din toka! gå och lägg dig! öppna min gumba!" hörde jag kapténen säga.

Rigeln drogs ifrån — dörren gick upp — ett par långa sjöstöflar klevo öfver tröskeln. Ett famntag — en kyss.

"Här har du mig lifs lefvande igen, fast det var frågan om'et. Briggen är jag qvitt — den gick till botten — och jag var nära att följa med — men nu är jag trött som en hund efter strapatserna. Jag går genast och lägger mig!"

Jag såg från min utkik under sängen, hur kapténen klädde af sig och hörde huru han berättade för sin fru, huru han lidit haveri i En-

gelska kanalen — blifvit med besättningen i sista stund bergad — rest natt och dag från Rotterdam på jernvägen för att få komma i trygg och säker hamn hos sin lilla hustru.

”Nå,” men det var sannt — hur mår Knut?” frågade kaptenen sedan de båda kommit i säng.

”Knut! Jo, han mår nog så bra,” menade frun.

”Jo — fa-en och!” tänkte jag, der jag låg orörlig som ett lik och knappt vågade andas.

Kaptenen pratade ännu en stund — men snart förkunnade ljudliga snarkningar, att han sof och då var det jag som fick brådt fram ur min skamvrå — öppnade sakta på fönstret och utan att bry mig om, om gatan var full af poliser eller ej, hoppade jag ut.

Jag såg en hvit skepnad vid fönstret. Hon gaf mig en slängkyss — stängde fönstret och försvann.

”Nej! nu har du, ta' mig fan, kysst ifrån dig,” sade jag halfhögt och samma morgon satt jag på kurirtåget, som ångade mig långt bort från Hamburg.

Då jag genom kupéfönstret såg dess torn försvinna drog jag en suck af lättnad och sade till mig sjelf:

”De gifta qvinnorna måtte vara värst! Tänk, hvilka galenskaper!”

Häftet VI.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

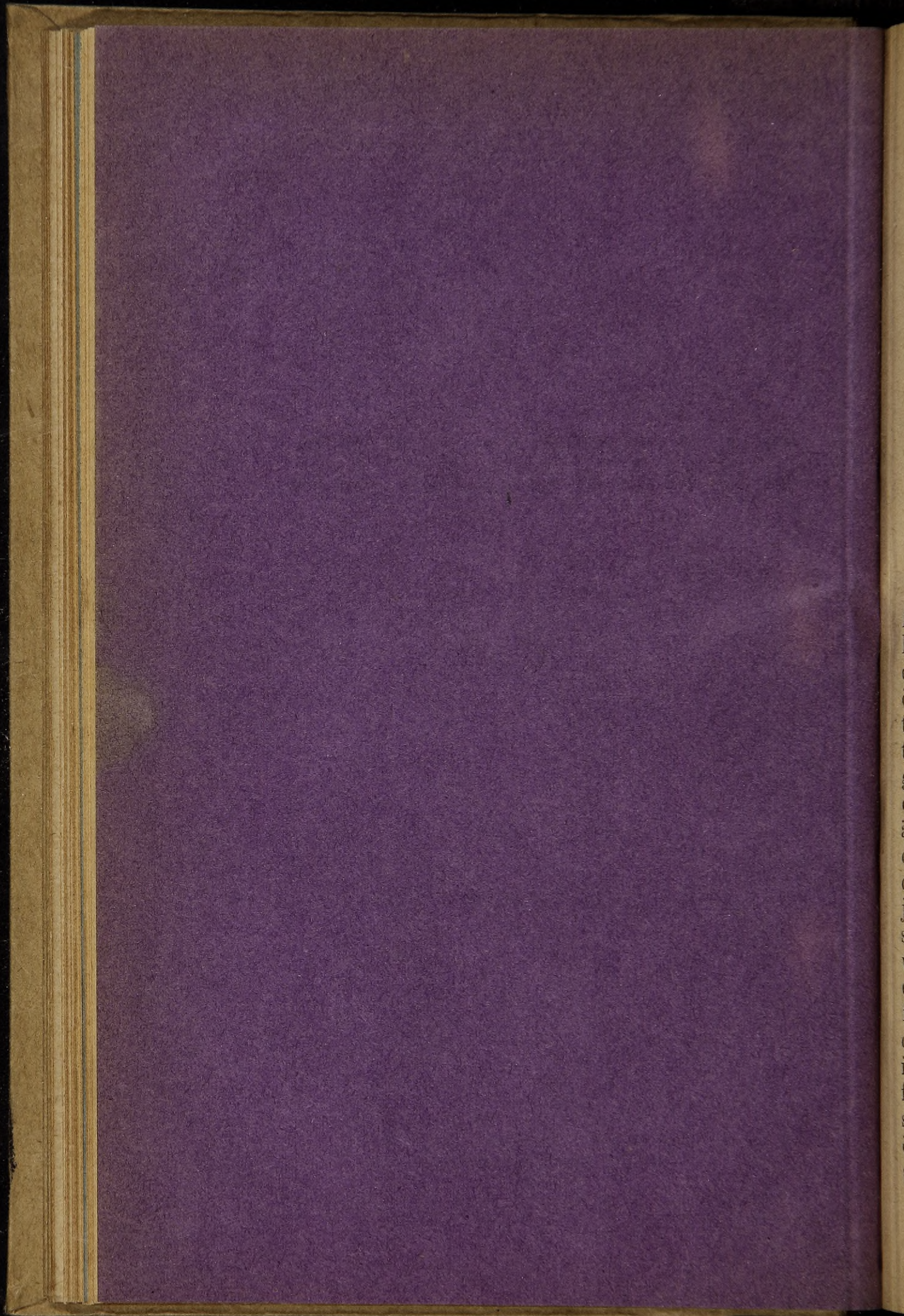
M.

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER"

GÖTEBORG.

TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

GALENSKAPER

AF

II.

”Älskade Knut!”

Om du kunde föreställa dig, hur mycket jag längtat efter dig hela denna dagen! Men det kan du inte; ty då hade du inte låtit mig sitta ensam der nere i grottan i tre hela timmar utöfver vår vanliga mötestid. Jag kunde aldrig tro, att du skulle kunna vara så grym och vilja tvinga mig att gråta så rysligt mycket, som jag gjort i qväll; ty tvinga mig till tårar, det gör du, när du inte vill komma till mig. O! min älskling! hur ljuf är icke kärleken, men hur kvalfull saknaden! Då du i går afton gaf mig den sista kyssen der nere i grottan, lofvade du ju (fast ej riktigt säkert, det är sannt) att du skulle smyga dig dit som vanligt och jag kunde väl inte annat tro, än att du skulle vara der, eller åtminstone komma något sednare och därför satt jag der i tre timmar och gret, vändades och lyssnade till hvarje buller, hvarje prassel i den mörka parken och dertill frös jag så förfärligt att jag riktigt hackade tänder. Jag hade, som vanligt bara kastat min tunna sidenschal öfver axlarna — jag beräknade ju ej, att jag skulle bli ensam — tänkte naturligtvis att du

med dina känslofulla omfamningar skulle hålla mig varm, som alltid, men — du blef borta och jag blef kall — kall som is. Nu sitter jag i mitt varma rum och skälver af köld — det är alltsammans ditt fel — men kom nu för Guds skull i morgon afton — låt mig åter få suga mig fast vid dina läppar och trycka dig intill mig! Då blir jag åter uppvärmd och glad igen, ty i dina armar kan jag ej frysa i 20 graders köld. Gif budet, som vi kunna lita på ett svar om du *säkert* kommer och låt mig ej vänta dig förgäfvos — ty då fryser jag bestämdt ihjäl och du får aldrig mera omfamna din Amelie!”

”Stackars liten!” suckade jag, då jag genomläst denna epistel.

Det var tidigt på morgonen — jag hörde Berlins samtliga tornur förkunna den sjette timman och jag låg ännu i min varma säng; men i ett nu var jag på benen och i kläderna, satte mig ner och skref följande svar:

”Min söta Amelie!

Förlåt mig, att jag i går afton mankerade mötet — men jag kunde omöjligen inställa mig — ty jag måste vara med på en festlig kollation i Skandinaviska Föreningen, hvilket jag ej förutsett; men i qväll har du mig åter i din grotta, fast nog såge jag hellre, om du kunde våga att släppa mig in i din lilla varma jungfrubur — om också blott fönstervägen — ty, upprigtigt sagdt, så är det ej särdeles angenämt att så här tidigt på våren, sitta och kuttra ute i fria luften. Dock finner jag mig i mitt öde och precis klockan 9 i afton ser du för dina fötter din trogne Knut.”

Jag kouverterade och förseglade brevet — lemnade det åt en i förstugan väntande betjentgosse, med de orden: ”Se här! öfverlemna detta bref till fröken Amelie och tag den här Thalern för din tystlåtenhet!”

"Åh! jag är inte den som sqvallrar ur skolan,"
menade pojken och kilade utför trapporna.

"Det är då för märkvärdigt!" — resonnerade jag för mig sjelf. — "Knappt åtta dagar i Berlin och nästan lika många kärleksmöten och det till på köpet med en 18-årig adelig fröken. Härnäst får jag väl göra min kur allraminst för en hertiginna eller kanske till och med en prinsessa. Undrar just hvad far min skulle säga, om han finge nys om alla de här galenskaperna."

Saken var nu helt enkelt den, att, då jag första dagen var i Berlin och flanerade i en af stadens utkanter kom jag händelsevis att observera, huru en, tätt före mig gående, dame, tappade ett etui, som jag naturligtvis genast tog upp och som hastigast undersökte. Jag fann det innehålla ett fint arbetadt, med diamanter infattadt guldarmband. Nyfiken hvem den förnäma damen kunde vara, följde jag en stund efter henne, föresättande mig att ej ge mig tillkänna eller återlemna smycket förrän jag sett damen stiga in i någon af de många palatslika villorna, då jag tänkte taga reda på hvem hon var och sedan låta anmäla mig hos henne; men, just som jag hade denna kalkyl färdig, stannade hon, började trefva med händerna, först i muffen, så i fickorna. Så stod hon der ett ögonblick liksom funderande, men straxt vände hon om igen, och gick med snabba steg förbi mig. Då gjorde äfven jag helt om, skyndade efter och upphann henne, helsade artigt och sade:

"Ursäkta, min nådiga! Ni har förmodligen tappat det här etuiet, som jag nyss upptog från trotoaren?"

"Ja, min herre, jag har verkligen förlorat ett dylikt. Får jag lof att se, om detta är mitt?"

"Var så artig!" och med en bugning öfverlemnade jag smycket åt dess egarinna och ville aflägsna mig, då damen, som skyndsamt öppnat etuiet, hejdade mig, i det hon sade: "Var god

och vänta min herre! detta smycke är detsamma, som jag för en half timma sedan köpte hos en juvelerare vid Leipziger gatan och som jag just nyss måste ha tappat. "Törs jag erbjuda Er någon hittelön, så var god gör mig sällskap till mitt hem!"

Då jag artigt försäkrade henne, att någon hittelön ej kunde komma i fråga, men att jag gerna ville ledsaga henne hem, om hon så tilläte, rodnade hon lindrigt och svarade: "Med största nöje, min herre!"

Under promenaden gingo vi nära intill hvarandra och hon talade om den stora lyckan att genom en främling ha återfått en dyrbarhet, som hon förlorat och som hon tänkte skänka en väninna på hennes födelsedag.

"Nu blir den för henne helt visst ännu dyrbarare, då jag berättar henne denna lilla episod, sade hon och log så skälmskt. "Men nu är jag snart hemma. Ser ni den der lilla villan, som ligger der nästan midt i parken? Jag skulle vilja be att få presentera Er för min fru mor — men, då Ni inte vill mottaga någon hittelön, så — så — kanske det inte vore passande. Får jag be om Ert kort! Var så god, här är mitt!"

Jag lemnade mitt kort på hvilket stod: Knut A—son, Maler och mottog hennes, kastade genast en blick derpå och läste: Amelie von R.*

Nu var det min tur att rodna af blygsel. Jag skämdes för första gången, för mitt plebejiska namn.

Hon varseblef min förlägenhet och sade: "Bäste Herr A—son! var god möt mig der borta vid andra ändan af parken om tre timmar, det vill säga klockan 7 i afton. Ni är målare och jag intresserar mig mycket för konstnärer! Au revoir!"

"Konstnärer!" "Nå, får gå för konstnär, då!" tänkte jag och flanerade långsamt vidare.

På utsatt tid var jag på ort och ställe. Efter fem minuters väntan stod fröken Amelie framför mig, utan att jag observerat hvarifrån hon kom. Hon förstod min frågande blick och sade: "Ni har inte sett mig komma. Ser ni den der lilla täta grottan der? Från densamma leder en lika tät allé eller större gångstig upp till villan. Dessa träd och buskar äro så planterade att de nästan bilda en vägg som om sommaren är ogenomtränglig, då den står i sin löfskrud. Vill Ni kasta en blick in i grottan så kom!"

Hon trippade lätt före och jag följde henne.

Vi kommo genom en liten öppning in emellan dessa häckar, hvilka bildade en formlig liten labyrint af små gångar, hvilka voro öfverväxta och så låga, att jag måste kröka rygg för att kunna passera. Jag blef efter och kunde ej leta mig tillrätta i irrgångarne och det deri rådande halfmörkret.

"Fröken Amelie!" hviskade jag. "Jag måste ha tappat bort mig. Var god leta reda på mig!"

Ett litet undertryckt klingande skratt besvarade mig och nästa ögonblick kände jag en fin, mjuk hand omsluta mina fingrar. Vid denna beröring darrade jag ofrivilligt och märkande detta sade hon: "Var lugn, ni! det skall inte hända er någonting, fast jag inte kan vara lika anspråkslös som ni. Ni ville inte mottaga hittelön — jag deremot tager genast min in natura — och dervid kände jag två armar omslingra min hals och ett par läppar bokstaffigen suga sig fast vid mina läppar.

Jag har på sednare åren kommit till insigt om, att man i kärleksmysterier aldrig bör bli förvånad öfver någonting, vore det än aldrig så djerft och tilltagset — från qvinnans sida — men jag måste erkänna, att, vid den tiden och stunden då jag för andra — säger andra — gången sammanträffade med denna unga adels-

fröken och kände hennes varma andedrägt omfläkta min nästipp — jag måste erkänna, säger jag, att jag blef riktigt — flat. Hvem hade väl kunnat föreställa sig, att denna unga, bildade dame skulle vilja nedlåta sig ända derhän, att falla en sådan vanlig människa, som mig om halsen? Och hvilken lång, innehållsrik kyss, sedan! Var den väl alstrad af pur tacksamhet, för den lilla tjänst, jag gjort henne? Näppeligen.

Jag kufvade emellertid snart den känsla af öfverraskning, som gripit mig och, temligen erfaren i dylika ömma situationer, tog jag den djerfva i mina armar, tryckte henne fast intill mig och kysste passioneradt hennes mun, ögon, panna, kinder och hals. Hon hade fortfarande hållit mig om halsen, besvarande mina heta kyssar — men på en gång slet hon sig lös, tog min arm och hviskade: "Nå, men så kom då med in i sjelfva grottan! — der finnes det ett stort fyrkantigt bord med marmorskifva och tre långa, breda bänkar af ek! Se här! nu äro vi framme. — Känn med handen här! ja — just — der! — der är bänken — här slå vi oss ner. Se . . . så . . . der . . . ja . . ."

En half timma sednare — ungefär — stodo vi derute i parken igen och jag hjälpte henne att släta ut skrynklorna på hennes sidenklädning, som kommit något i olag derinne i den mörka grottan.

"Ännu en gång föll hon mig om halsen och sade: "Adjö med dig nu, min älskling! Du kommer väl säkert hit i morgon afton igen? Jag skulle nog kunna presentera dig för min mamma — men jag är rädd om dig — och det hviskas allmänt att grefvinnan von R.* som är enka, tycker rysligt mycket om unga, vackra karlar och därför tors jag inte låta henne få den ringaste aning om dig. Hon kunde måhända knipa dig ifrån mig. Låt oss därför nöja oss med grottan tillsvidare!"

”Ja gerna för mig.”

”Ja, kom då för all del, ty eljest dör jag af längtan!” — och med en hastig rörelse försvann hon bland de små lindarne, som bildade den tätta allén.

Samma scener vid samma tider och på samma ställe utspelades hvarje afton under en hel veckas tid och alltid hade hon en låda säkerhetstäckstickor med sig, hvilken hon flitigt *anlitade*, för att få titta på sin älskling, som hon sade.

För hvarje gång förlängdes våra herdestunder så, att vi, förglömmade tidens gång, de sednaste qvällarne ej kommit att skiljas förr än vid midnattstid. Som jag om dagarne måste sköta mitt arbete, blef mig det der nattvaket i längden pinsamt, hvarför jag en afton beslöt mig för att gå hem till mig och lägga mig vid niotiden istället för att infinna mig hos fröken Amelie — men den derpå följande morgonen väcktes jag af min värdinna, som lemnade mig ett bref — just det ifrågavarande, som jag genomläste minst ett halft tjug gånger.

Samma qväll skyndade jag mig till parken och smög mig in i grottan. Jag trefvade omkring i mörkret utefter bänken och fick som vanligt fatt i något kjoltyg.

”Jaså — du är då redan här, min skatt! Har du förlåtit mig, att jag lät dig vänta förgäfvets i går qväll?”

”Ja! det har jag visst det!” hörde jag en röst yttra — men — hur bèsynnerligt! Inte var det *hennes* stämma, — och likväl — hvems skulle det väl kunna vara? Skulle någon ha fått notis om våra hemliga möten? Och i så fall hvem — hvem? Men jag hann ej att vidare reflektera häröfver, ty jag kände en hand fatta i min rock och draga mig till sig och utan att yttra ett ord vidare sjönk jag i en öppen famn . . .

Hade denna min vis-a-vis stämma ljudit olik min Amelies silfverklingande röst, så var olik-

heten i figur och former ännu mera påtaglig. Amelie var liten och smärt, med herrliga junoniska behag. Den jag nu höll i mina armar, var deremot försvarligt korpulent, fast af ungefär samma längd som Amelie, efter hvad jag kunde känna. Hvad hade jag likväl annat att göra, än låtsa som det regnade och söka göra mig så intressant som möjligt. . . .

Bäst som vi så med stumma omfamningar fördrefvo tiden, hörde jag ljudet af smygande steg och kände strax derpå en mjuk hand beröra mitt hufvud och mina skuldror. Jag fäste mig icke dervid, tänkande att det var min vis-a-vis som smekte mig — men på en gång hörde jag ett ljud, som när en säkerhetständsticka antändes mot plånet och i samma ögonblick upplystes grottan och jag såg — Amelie stå och lysa oss i ansigtet med en tändsticka.

Jag for upp som en raket, mägta förfärad öfver ett enda litet ord, som Amelie, med förvåning uttalat, i det hon slog ihop händerna. "Mamma!!" hade hon utropat och släppt tändstickan till marken. Åter var grottan inhöljd i mörker och jag hörde Amelie snyftande sjunka ned bredvid mig på bänken.

Den korpulenta damen kunde ej så hastigt som jag, kaschera sig, hvarför fröken Amelie fick se sin fru mamma i en temligen vårdslös ställning och var väl detta största anledningen till hennes snyftningar och tårar; men den äldre grefvinnan hade ej tappat koncepterna, utan, förklarade hon, nävt nog, den besynnerliga mystifikationen.

"Se, så! Amelie lilla! Gråt nu inte längre," sade hon. "Du hade den oförsigtigheten att glömma qvar på pianot i salongen en viss liten biljett, som upplyste mig om, att du skulle träffa en ung man här nere i grottan i afton och, som det är en mors pligt att vaka öfver sitt barn, så tog jag mig friheten att infinna mig här i

tid för att närmare lära känna den person, som du synes ha skänkt ditt hjerta. Det är inte riktigt passande för en ung flicka, att stämma möte med en ung man i en mörk grotta, men jag förmodar att det skett i all ära?"

"Ja, naturligtvis!" replikerade jag.

"Nå, då är ju ingen skada skedd. Kom nu och låt oss följas åt upp i mina rum, så får jag förnya bekantskapen med er min herre," tilllade hon.

Jag bjöd Amelie armen och grefvinnan trippade före uppåt villan.

Under vägen dit genom den täta allén försökte jag för Amelie hviskande ursäkta den tve tydiga situationen i det ögonblick hon upplyste grottan, med den försäkran, att jag verkligen ej kunde upptäcka skilnaden mellan henne och hennes fru mamma i mörkret. Huruvida Amelie satte tro till denna min förklaring, låter jag vara osagdt — hon endast tryckte sig närmare intill mig och hviskade: "Ja, men *nu* måste du väl känna isär oss och du lofvar väl att aldrig göra så mer?"

"Det lofvar jag, min skatt!" —

I grefvinnans salong serverades oss thé och vi tillbringade en angenäm afton tillsammans. Intet ord angående den sällsamma förvexlingen i grottan yttrades och grefvinnan var sjelfva artigheten. Hon förklarade sig icke det ringaste hafva något emot, att hennes dotter förälskat sig i en fattig målare — och lofvade att intet hinder för vår förening skulle möta från hennes sida. "Det betydde ingenting," menade hon, "att Amelie var af adel och jag ofrälse och hvad för mögenheten anbelangade så "räckte Amelies fadersarf nog till för oss båda."

"Ack!" tänkte jag för mig sjelf, "om alla rika mammor vore lika förnuftiga och tillmötesgående!"

”Då jag sednare på aftonen vandrade hemåt, såg jag framtiden te sig i de ljusaste färger, men det oaktadt kände jag mig ängslig och beklämd till sinnet. Jag kunde ej förklara mig, orsaken härtill, men den passionerade glöd, jag tydligen märkte i grefvinnans ögon då de, under vårt samtal, esomoftast förirrade sig och tvingade mig, att sänka min, eljest djerfva, blick, hade gjort mig riktigt konfys.

Dottern var pin kär i mig och modern tycktes vilja förtära mig med sina lågande blickar. Reflekterande allvarligt öfver denna min kritiska belägenhet, kom jag till det resultatet, att bästa sättet för mig vore, att genast draga mig ur spelet, innan det gått allt för långt i galenskaperna. Amelie skulle nog snart trösta sig och den äldre grefvinnan skulle säkert veta att förskaffa sig någon annan, som kunde tillfredställa hennes passion. Med den fasta föresatsen att genast sätta mig ned och skrifva en afskedshelsning till den söta Amelie och sedan med första tåget på morgonen lemna Berlin ryggen, steg jag uppför trapporna til min bostad.

Jag hade just tändt lampan och slagit mig ner vid skrifbordet, då jag hörde en vagn komma hastigt rullande på gatan och tvärstanna utanför huset der jag bodde. Jag öppnade fönstret, såg ut och varseblef en dame stiga ur vagnen. Jag tyckte mig, vid skenet af en närstående gaslykta igenkänna den korpulenta grefvinnan von R.* ”Hvad nu?” frågade jag mig sjelf — skulle hon verkligen vara så galen och uppsöka mig i min egen bostad?” och glömmande alla goda föresatser rusade jag ner för trapporna och öppnade porten, just som hon stod i begrepp att ringa på hos portieren.

”Ni här, fru grefvinna?” hviskade jag.

”Tst!” och vänd till kusken, sade hon. ”Ni hemtar mig här om en timma! Kör!”

Jag stängde porten, grefvinnan tog min arm och snart voro vi två trappor upp i mitt rum. Jag var grefvinnan behjelpig att aftaga och hänga upp hennes kappa, bad henne artigt att taga plats i soffan och satte mig sjelf på närmaste stol.

"Kom hit och sätt er bredvid mig!" befalde hon och jag lydde.

"Ser Ni, jag har kommit hit för att säga er sanningen. Någon förbindelse mellan er och min dotter kan och får aldrig komma ifråga, ty hon är redan förlofvad med en ung, rik baron, hvilket hon naturligtvis förteगत, och jag ville i hennes närvaro ej vidröra ämnet. Hon älskar sin fästman och böjelsen för er är endast en häftig, öfvergående passion, hvilken är lätt förklarlig, men som äfven lika lätt skall gå öfver, då hon ej mera kommer i tillfälle att få se er, eller sammanträffa med er. Jag deremot är enka, ej bunden vid någon och kan följaktligen göra, hvad mig lyster. Jag har därför beslutat att erbjuda er bli min älskare, tillsvidare, det vill säga, så länge jag är nöjd med er. Men ni måste redan i morgon flytta härifrån och taga in på ett hotell tills den våning, som jag för er räkning skall hyra, blifvit iordningställd. Ni antager namn och titel af *baron von Toll*, — just emedan ni tycks vara skapad att förvrída hjernorna på oss svaga qvinnor — sade hon skrattande — "jag begär ingen direkt trohet af er, endast att jag när som helst kan betrakta er som *min* och som lön härför får ni en egen komfortabel våning, nödig tjenstepersonal och pengar så mycket ni behöfver för att kunna lefva nobelt. Går ni in på mitt förslag, så" — — —

"Men fröken Amelie, då?" vågade jag invända.

"Ingen fara med henne. Hon kommer snart att glömma er och jag påskyndar hennes giftermål. Nå, hvad säger ni?"

Bländad vid tanken på det lysande lif som hon förespeglade mig och äfven bedårad af hennes glödande blickar sjönk jag på knä vid soffan och hviskade: "Jag är er, med hull och hår!"

"Skrufva då ner lampan en smula! jag tycker mest om skymning" . . .

Timman var snart tilländalupen och jag hörde vagnen stanna utanför porten. Jag slet mig lös ur hennes armar, hjälpte henne på med kappan, följde henne ner för trapporna och hjälpte henne upp i vagnen.

"Det var sannt," sade hon, just som jag tänkte stänga vagnsdörren, "ni behöfver säkert pengar. Se här! tag denna börs så länge! Dess innehåll räcker till utgifterna på hotellet. Ni måste taga in på ett första klassens hotell och underrätta mig per post, hvilket ni väljer. Au revoir!"

Vagnen rullade bort och jag kilade upp på mitt rum, tömde börsen på skrifbordet och räknade 1,000 Mark i guld.

Då jag släckt lampan och krupit till kojs låg jag länge vaken och fantiserade öfver detta besatta kärleksäfventyr, som lofvade att blifva både intressant och — inbringande. —

Jag sof oroligt och drömde hela natten om alla möjliga galenskaper, men de voro ett intet mot dem, jag sedermera i verkligheten kom att vara med om.

Häftet VII.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

II.

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER"

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

Printed by

W. H. B. Co.

GALINSKI

DE

W. H. B. Co.

HULLER ON BULLETS

Copyright

1891

1891

GALENSKAPER

AF

II.

Jag bodde en veckas tid på ett hotell, der jag dagligen hade äran att emottaga den korpulenta grefvinnan von R.*, som för hvarje besök blef mer och mer passionerad, och pretentiös, hvilket hade till följd, att jag som hade en temligen bortskämd smak ifråga om det täcka könet, redan började känna mig mätt på de mig sålunda påtrugade herdestunderna, af hvilka jag ej hade den ringaste njutning sjelf. Detta gjorde, att jag var allt annat än belåten med den dubbelroll jag åtagit mig att spela, såsom baron och exgemål åt en gammal liderlig grefvinna.

Det var en eftermiddag, den sista, jag skulle tillbringa på hotellet, ty grefvinnan hade under rättat mig, att min våning vore i ordning till inflyttning dagen derpå. Jag låg utsträckt på soffan, läsande i en tidning och rökande min cigarr, då min upppassare anmälde ett fruntimmer, som begärde ett samtal med "herr baron".

Jag sprang genast upp från soffan och frågade: "Är hon ung eller gammal?"

"Det kan jag inte så noga säga, ty hon är tätt beslöjad — men hon har en charmant figur, fast hon är liten till växten."

”Bed henne stiga in!”

Nästa minut slogs dörren upp och in flög — Lina, Mölndalstösen ifrån Hamburg. Jag kände genast igen den lilla smidiga gestalten, oaktadt hon bar den täta slöjan, som hindrade mig att se hennes skälmska anlete och, angenämt öfverraskad, som jag var, studsade jag ett ögonblick, men i det nästa utbredde jag mina armar och sade på ren svenska: ”Välkommen i min famn, min pulla!”

Lina slog slöjan tillbaka, tog sats och hoppade direkt upp och satte sig grensle på magen på mig, slog armarne om min hals och sade: ”Tjenis på dej, du! Hur kan du må nu för tiden?”

”Jag? jo, nu mår jag riktigt kukeliku, se'n jag fått dig, min lilla fjäril, i fingrarne igen —” och bärande henne till soffan, satte jag henne ned på densamma — ”men säg mig, hur i hel-sefyr har du fått reda på mig?”

”Ha-ha-ha!” — skrattade hon och började aftaga hatt och kappa. — ”Jo, ser du, i går afton såg jag dig på teatern. Du satt i en griljerad loge, tillsammans med en tjock matrona, som såg ut, som vore hon din mamma. Jag trodde först, att jag såg fel, men sedan jag hyrt mig en kikare och rigtat den mot din loge, kände jag genast igen din glada fysionomi. Du observerade mig inte alls, din stygging, fast jag inte brydde mig om någonting annat än dig. Jag vet knappt hvad det var, dem spelte för någonting, ty mina ögon spelade hela qvällen öfver till andra sidan salongen, der du satt och såg så allvarsam ut, så jag tyckte riktigt synd om dig. Men, hör du, säg mig först, hvad var det för en drake, som satt och rufvade öfver dig derinne i logen?”

"Jo, du! den draken är, minsann, inte så lätt att besegra, du — ty den är af guld."

"Ja, men om man plockade bort guldets eller en del deraf åtminstone?"

Åh! var lugn du! jag har redan gjort en god början. Men berätta vidare! hur kom du hit?"

"Jag passade på, när du, arm i arm, med draken lemnade teatern och såg er stiga upp i en vagn. Genast hoppade jag in i en droska och tillsade kusken att följa er vagn och stanna på något afstånd, då han såg er stanna. På så sätt blef jag vittne till hur den tjocka damen försvann med dig hit in i hotellet och det vid midnattstid. Jag höll på att bli svartsjuk ha-ha-ha! men det blef jag ändå inte, utan jag gick till hotellets portier och frågade honom hvad den herrn hette, som nyss hade anländt med en korpulent dame. Portieren blinkade så knepigt med ögonen och småskrattade, då han svarade mig: Det var baron von Toll ifrån Hamburg, men damen har jag inte den äran att känna. — Jag tackade för upplysningen och beslöt att snart göra dig min visit och här har du mig nu, herr baron von Toll!"

"Det var, ta mej fan, hyggligt af dig, att du kom hit för att lifva opp mej lite, ty jag har riktigt tråkigt här. Gif mig en kyss igen! Så der, ja! "Smuck"! så ska' det låta! Det är annat till mun, det, än den der feta grefvinnans — och jag vet allt någonting, som är ännu delikatare. Apropos — har du lust att se hur jag bor? "Jag har bara två rum här — men snart får jag sex" — —

"Sex! då kunde du allt låta mig få ett med af dem, så kunde jag ofta nog lifva opp dig en smula."

"Vi få väl se — men kom nu och titta in i min ungtkarlshelgedom! Ser du, der står sängen! den är inte så värst smal — särskildt beställd, förstår du väl. Då jag första gången fick påhelsning här af grefvinnan sade hon vid afskedet: "Men, min bästa baron! ett sådant såll till säng kan ni inte beqväma er med. Säg genast till att Ni får en bred dubbelsäng — den här går aldrig an — fins här ingen, så köp sjelf en — men bred och beqväm, hör ni!" — och här har jag nu den här! — hvad tycks?"

"Jo, den ser verkligen rätt inbjudande ut."
"Gör den inte?"

"Jo, minsann, har jag inte god lust att proba den, fast det är midt på ljusa dagen!"

"Kör till då!" skrek jag och ref af mig sammetskostymen i en tvärhast — "såsom värd i huset föregår jag med godt exempel!"

"Kommer straxt — Förbaskade snörkänger — nej, jag ska' då ha' köpt mej ett par resårpjexor, bara jag förtjent mig lite schaber igen — låt dina portar upp! — nu kommer jag — nej, du! inte kittlas! — Ha-ha-ha! Fingrarna — bort med fingrarna! — hit med ... ki ... li ... ga ... u ... unge ...! Oh! ... Ack! ... Huj! ... det ... var ... län ... ge ... se'n ... sen ... sen ... se ... e ... e ...

Klingeli-kling! klingeli! —

"Hvad är det?"

"Kors för tusan! tänk om det är grefvinnan!" och upp for jag som en lykttändare och slängde på mig igen.

Klingeli-klirrrrrrr!

"Jo, det är hon! Nu är hon arg, för att hon fått vänta. Nu är jag färdig — men hvar skall jag göra af dig?"

"Åh! jag ligger väl qvar i sängen!

"Nej! för fan! det går inte an! Det skulle bli ett satans spektakel . . .

Klingel-klirrr klirrr klirrr klirrrrrrr.

"Opp ur sängen och in i garderoben med dig! Jag skall snart expediera henne och sedan" . . .

Jag såg Lina motvilligt klifva opp och in i den rymliga garderoben, der hon bäst hon ville fick göra sin toalett, medan jag skyndade mig att stänga sängkammardörren och gick att öppna för grefvinnan, som, hastigt kom insättande, kastade sig ned på soffan; såg skarpt på mig och sade: "Men hvarför låter Ni mig vänta så? hörde ni inte hur förtvifladt jag ringde!"

"Jo, det var väl derutaf, jag vaknade. Vet Ni, min bästa grefvinna! jag kände mig verkligen något matt och gick därför till sängs, der jag måste ha slumrat in!"

"Låg Ni till sängs, säger Ni?"

"Ja, det gjorde jag visst det!"

"Ja, men inte hade Ni behöft låta mig vänta så länge bara för att Ni skulle få ta på Er igen. Det hade väl inte alls generat, hvarken Er eller mig, om Ni kommit ut i bara skjortan och öppnat?"

"Nej! visserligen! men jag kunde ju inte veta" . . . "Nej! det är sannt! men nu vet Ni! — tag nu gerna af Er rocken — så der ja! åh! hvad jag tycker om att se en karl i hvita skjortärmar! — hjälp nu mig af med min dolman! — tack! Usch! jag är tvungen att lossa något på snörlifvet — och klädningen — och den välsignade turnyren — den är då förjeman i vägen! — men, hvad står Ni och funderar på? Det är nu sista dagen, jag besöker Er här och då är det väl inte för mycket, om jag får hvila mig en timma i Er omedelbara närhet! Men hur är det med Er? Ni ser verkli-

gen matt ut! Det vet jag bot för — af med byxorna bara! — Ni behöfver komma i säng — och jag ska' nog pyssla om Er, så Ni ska bli stark igen! Se-så! skynda Er nu bara!"

"Men, min bästa grefvinna! kunde vi ej vänta tills i natt — eller i afton — eller om en timme eller så? . . .

"Vänta? vänta? Jag kan inte — och vill inte vänta. — Kom ihåg, hvad Ni gått in på — *när som helst*" . . .

"Ja — ingen kan undgå sitt öde — jag är redo" . . . . . och både förargad och ängslig öfver utgången öppnade jag sängkammardörren och sjönk ånyo ner bland de fjädrar, jag för knappt tio minuter sedan lemnat.

"Oh! min älskling!" — suckade grefvinnan, då hon slog ena armen om mitt lif och tryckte sig intill mig — "Aldrig har någon man så förstått att fångsla, förtjusa och tillfredsställa mig som Ni! o! kom! kom då! . . . men, hvarför dröjer Ni? . . . vill Ni inte? . . . det är väl inte Er mening?" . . .

"O! jag stympare!" stönade jag.

"Eller kanske Ni inte kan? . . . det vore höjden! — jag, som gjort mig så stora förhoppningar om Er! . . . men vänta lite . . . här är min hand . . . låt mig bara hållas en stund! . . . nu, snart . . . så, ja! . . . det tar sig! . . . allt bättre och bättre . . . nu, tror jag . . . kom nu! . . . Skönt skönt! . . . O! så skönt!" . . .

"Hi! hi! hi!" fnissade det borta i garderoben.

"Hvad var det för något? Jag tyckte, det lät, som om någon flinade åt mig!"

"Ha-ha-ha! Ha-ha-ha!" gapskrattade det nu inne i garderoben.

Nu ska' jag säga, det blef lif i den tjocka damen. — Hon nästan vältrade sig ur sängen och rusade till garderobsdörren, som hon slog

upp på vid gafvel, då hon fick se Lina, som stod der i underkjolen och höll sig för magen och bara skrattade.

Grefvinnan rusade tillbaka till mig, der jag låg, numera likgiltig för allt omkring mig.

"Hvad vill det här säga? Hvem är niskan der? och hvad vill hon?"

"Detsamma som Ni, min nådiga grefvinna, fast jag är då inte den, som med fingerfärdighet förstår att göra mig till en stackars maktlös mans utsugande plågoande. Den konsten hvarken jag kan eller vill använda — jag redar mig ändå — men det tycks inte. Ni göra, fru grefvinna! Hur är det med dig, min stackars Knut?" och med handen strök hon håret ur min panna.

"Det är skräp, du!" — svarade jag på svenska — "men bara den hyndan gett sig i väg, så skall jag säga till om en lucullisk dinér för oss två här på mina rum och se'n skall jag snart få kurage igen."

Grefvinnan, som skyndat ut i yttre rummet då Lina började orda om "fingerfärdighet", kom nu in igen, tog min hand och sade: "Herr baron! jag hoppas i morgon afton få träffa Er i Er nya våning — men då helst mellan fyra ögon. — Jag sade Er visserligen, att jag ej begärde någon direkt trohet af Er — men jag ville dock ej gerna att Ni ställer Era föremål på post i garderoberna för att bevittna och utskratta våra ljufva tete-â-teter. Hoppas att det är första och sista gången något sådant händer. Au revoir! Adjö! min fröken!"

"Tjenarinna! Ers höga nåde!" sade Lina och neg försmädligt — men då grefvinnan var borta spottade Lina och väsnades: "Tvi tusan! der ser man, så'na gemena as, dem rika och förnäma äro! dem ä', min själ inte nöjda med lite, dem!

Jag är säker om, att hvad liderligheten beträffar, så är den värst bland noblessen, fast det sker i smyg och med iakttagande af alla möjliga knep och försigtighetsmått."

"Jo, lita på det du! Jag har en någorlunda djup erfarenhet i den vägen — och jag skall nog tala om en hel del galenskaper, vid tillfälle. Men tag du och ring på uppassaren och beställ en finfin middag — skall dukas i förmaket — och champis ska' vi ha' — så mycket vi orka pimpla i oss! Gör det, är du snäll!"

"Genast, min Knutte!"

Jag hade inte på länge haft en så ansträngande dag som denna men så hade jag fram på eftermiddagen och hela qvällen så treffigt och angenämt i min lilla landsmaninnas sällskap, att jag nästan glömde hvad jag lidit och njöt i fulla drag af de läckra rätter och de rusande druffsajter, vi hade framför oss på bordet. Lina stannade naturligtvis hos mig öfver natten och då hon skulle krypa till kojs, tog hon ett ljus ur kandelabern och lyste, af vana, under sängen.

"Din toka!" sade jag — "här måtte vi väl kunna känna oss säkra för stjälpning. Ännu har du väl inte hunnit med att skaffa dig någon sex-foting i underhåll här i Berlin?"

"Nej-men det är min vana, ser du, alltsedan den der fatala händelsen i Hamburg. Jag tittar alltid under sängen innan jag lägger mig och hvem vet, hvad det kan vara bra för? Inte för det, att jag tror, att din tjocka grefvinna skulle kunna låta oss göra en sådan snöplig kullerbytta, som den länge underofficern gjorde — men det är i alla fall bäst att se sig för. Godnatt med dig, Knutte! du behöfver ro och jag lofvar dig att för mig skall du få vara i fred i natt förstås. Nästa gång är jag kanske inte å snäll och medgörlig!"

Dagen derpå tog jag min våning i besittning. Den var konfortabelt möblerad och det hela erbjöd en anblick som kunnat tillfredsställa hvilken verklig baron som helst. Sängkammaren var isynnerhet elegant och förtjusande. Det märktes tydligen, att en fin qvinnohand ordnat och styrt derinne. Sängkläderna voro stoppade med den mjukaste och dyraste fjäder och ejderdun, som finnes i marknaden och öfverdrag och lakan voro af den mest bländande hvithet. Alla nödiga saker, för såväl herr- som dam-toaletten funnos och dessa voro alla af utsökt finhet och särdeles smakfulla. Då jag betraktade all denna komfort och lyx, deri jag hädanefter skulle hafva min tillvaro, beundrade jag min herskarinnas passion, som kunnat drifva henne till sådana enorma utgifter — men jag ryste äfven vid tanken på de kolossala anspråk, hon hädanefter skulle anse sig ha rättighet att ställa på min person och jag nästan ångrade, att jag så lätt gått in på att låta pålägga mig dessa gyllene bojor. Om det hade varit dottern istället!" suckade jag. "Den förtjusande Amalie! åt henne skulle jag kunnat egna mig hel och hållen — odeladt! henne hade jag helt visst blifvit trogen — men nu — ja, nu kan inte fan vara trogen. Nej! nu har jag råd att hålla mig sjelf en liten nymf och redan i dag är det jag som hyr ett par rum åt Lina, den yrhättan. Grefvinnan får släppa till fiolerna. — *Leben und leben lassen!*"

Så tänkt — så gjordt. Sjelf var jag en hållen älskare med en komfortabel våning och ett öfverenskommet månadtligt honorär af 750 Mark, hvilken summa jag alltid förskottsvis uppbar af grefvinnan och denna inkomst var för mig mer än tillräcklig, så att jag mycket lätt kunde hålla mig sjelf en älskarinna, som jag kunde ha något verkligt nöje utaf, ty grefvinn-

nans smekningar och häftiga omfamningar, ja, hela hennes tjocka, gödda lekamen ingaf mig äckel och afsky och likväl måste jag finna mig i mitt öde och tilltvinga mig kraft till fullgörande af de ömma pligter jag åtagit mig.

Grefvinnan helsade på hos mig tre gånger i veckan och stannade då alltid öfver natten. Det var ju ej så särdeles ofta och hade ju inte heller varit svårt att stå ut med, vid den ålder och vigör jag då var, om hon varit som en annan vanlig människa, men hennes passion kände inga gränser när hon kom i farten och efter tre månaders förlopp var jag tunn, genomskinlig och mager, som fordom en fyrtyo-dygns vatten- och bröd-arrestant och det oaktadt jag åt och drack lukulliskt. Min egen lilla nymf gjorde väl äfven sitt till — ty äfven hon var ju lätt på foten — men hon var dock lätt nog att tillfredsställa i jembförelse med min plågoande, grefvinnan, som på fjerde månaden började blifva daglig, eller rättare sagdt, nattlig gäst hos mig.

Jag började ledas vid lifvet och fick afsmak för allt hvad qvinnor hette. Lina försummade jag alldeles — ty jag såg mig tvungen dertill — och hon, stackars flickan, som troligen ansåg mig vara tillspillogifven, gret en halftimma vid mitt bröst, då jag förklarade henne, att det bästa jag kunde göra, vore att köpa mig en revolver — men nästa halftimma såg jag henne på Wilhelms-platsen åka förbi mig i vagn i sällskap med en gardeslöjtnant. ”O! de qvinnorna! de qvinnorna! hvad de äro lätta och oförnöjda! Och för deras skull skall jag uppoffra mig — låta sluka mig? Nej! och tusen gånger nej! jag ger dem alla på båten — min grefvinna först och främst.”

Med denna föresats beträdde jag åter min bostad och afvaktade grefvinnans ankomst. Ef-

ter en för henne ljuf omfamning i min sängkammare slogo vi oss ner i en soffa i salongen och grefvinna var, som alltid idel eld och lågor. Jag bjöd till att vara så glad och sympatisk som möjligt och inom tio minuter gjorde jag åter våld på mig och slöt henne så lidelsefullt, jag förmådde i mina armar på soffan.

Då vi åter sutto bredvid hvarandra på soffan, lade hon sin arm om min hals och hviskade: "Ni är likväl den dugtigaste karl jag någonsin haft till älskare, baron!"

"Tycker Ni det, fru grefvinna? Kanske har Ni rätt — men ser Ni inte äfven huru jag bleknar och magrar för hvarje dag? Jag är för mycket bunden — jag måste ha mera förströelser — och dertill fordras mycket pengar."

"Pengar! Ni får ju mer än Ni behöfver. Ni håller Er ju tillochmed med älskarinna."

"Hon blef mig otrogen och det gjorde hon rätt i, ty jag försummade henne för Er — men det var en annan sak, jag ville tala om. Jag vill ha egna hästar och vagn, så att jag, när mig lyster, kan fara ut och friska upp mig efter strapatserna med Er — men dertill behöfver jag pengar."

"Huru mycket?"

"Låt mig se — tre hästar —

"Tre?"

"Ja, två vagnshästar och en ridhäst — alltså tre hästar . . . en kalesch . . . seldon och annat tillbehör . . . kusk och livré . . . åhjo . . . det kommer på cirka 5,000 Mark."

"Dem har Ni i morgon."

"Tack! min grefvinna! jag blir Er evigt förbunden och trogen!" . . . och ännu en gång . . . fast något sednare på aftonen . . . ansträngde jag mig till det yttersta vid hennes knubbiga, svällande barm . . .

Dagen derpå lyfte jag på en bank femtusen Mark och två timmar sednare hade jag afyttrat alla mina klädespersedlar, utom dem jag gick och stod uti — mina ringar och öfriga smycken, som grefvinnan skänkt mig och sedan jag sålunda fått mig en reskassa på ungefär 6,000 Mark skuddade jag stoftet af mina fötter och lemnade den kå . . . så . . . ta grefvinnan åt sitt öde.

Innan jag reste sände jag henne följande rader:

”Grefvinna! Jag uthärdar ej längre att vara baron von Toll, hvarför Ni torde ursäktat att jag åter ämnar bli mig sjelf! Våningen med möbler och allt finner Ni så, som jag emottagit den — men kontanterna ser jag mig tvungen att behålla, för att med deras tillhjälp söka återfå helsa och krafter, hvilka jag tillsatt på Er och Era galna galenskaper.”

Häftet VIII.

Pris 15 öre.

GALENSKAPER

AF

H.

FÖRFATTARE TILL

"HULLER OM BULLER"

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1890.

Printed by G. W. B. Co.

NEW YORK.

GALLENKAPFER

OF

THE

LIBRARY

"HULLER ON BULLER"

GÖTTINGEN

THE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF GÖTTINGEN

1890

GALENSKAPER

AF

II.

Istället för att, såsom andra blaserade, vid kassa stadde menniskobarn, hvilka förstört sin aptit och sina krafter i Veni tienst, resa till Baden-Baden, Ronneby eller någon annan verldsbekant badort och dricka brunn, hade jag kommit på den idén att göra mig en sommartripp som turist genom hela södra Tyskland, Schweitz, Österrike och Ungern. Jag ämnar emellertid ej göra någon resebeskrifning, utan speciellt hålla mig till "galenskaper" och som jag, under denna min vandraresa, som varade hela sommaren, trogen min föresats, "höll diet", så tillvida att jag verkligen följde min pappas välmenande råd och aktade mig för fruntimmer, — undantagandes vid sådana tillfällen, då naturens maning någon gång blef alltför oemotståndlig och jag fördenskull såg mig nödsakad att uppoffra en tia (ibland mer, ibland mindre) på någon "barmhertighetssystem", som valt denna genre af "menniskokärleken" till sitt yrke — så har jag från denna tid nästan inga galenskaper att minnas. Jag säger! *nästan*, ty en liten galen tokrolighet kom jag alldeles ofrivilligt att vara med om.

Det var nere i Bayern, några mil från München, som jag en afton tog in på ett vanligt värdshus utmed landsvägen. Jag var ej ensam, ty jag hade dagen förut sammanträffat med en sachsisk slagtaregesäll, som var utan kondition och således af nöd tvungen att vandra från stad till stad, hvilket ej var fallet med mig, alldenstund jag ännu hade en god del kvar af mina "grefvinliga häst- och vagnpengar."

Slagtaren, som var en lång, siratlig karl och hade tjent vid ett rangregemente i Berlin, hette Otto Bahn, var af ett gladt och trefligt lynne, hvarför jag föreslog honom att bli min reskamrat den korta vägen fram till München. Det gick han gerna in på, emedan han märkte att jag var stadd vid kassa och på hvarje värdshus vi passerade, rundligt trakterade honom.

Den ifrågavarande qvällen klefvo vi in i den lilla bayerska gästgifvaregårdens gästrum och slogo oss ner vid ett bord. Värdinnan kom genast fram till oss och frågade hvad vi önskade.

"Först och främst mat och dryck och sedan ett par mjuka sängar att hvila våra trötta lemmar uti öfver natten," — reqvirerade jag.

"Med största nöje, Ni ska bli riktigt plägade här hos oss och det skall ingenting kosta, bara Ni vill göra mig en liten tjänst" — menade hon och serverade oss hvar sin stänka med öl.

"Och det skulle vara?" frågade jag.

"Jo, er kamrat, som ser så manhaftig ut, skall grundligt ta och kringklappa min man."

"Ska jag?" ropade Otto Bahn.

"Men hvarför i Herrans namn vill Ni någonting sådant? Slagtaren, min kamrat, har ett par bastanta näfvar och jag tycker att Era fina fingrar passa bättre till att smeka Er mans kinder."

”Här är inte frågan om några smekningar, inte, utan han skall ha sig ett grundligt kok stryk, ty det förtjenar han ett om dagen. Vänta bara ska ni få höra och se; jag hör honom redan derute. Nu kommer han snart — blif för all del inte rädsla bara, ty då kör han ut er!”

”Åhå! det ska vi väl bli två om!” brummade Otto i det han tömde sin ölstänka.

Under detta vårt samtal hade värdinnans dotter inkommit och stod nu bakom disken, hvilket jag observerade då jag vände mig om för att begära mera öl, hvilket den unga flickan genast kredensade oss.

”Ser du Therés, här ha vi ett par dugtiga ”Handwerksburschen”, som ska’ lära far din mores — men så ska vi också veta att belöna dem därför — eller hur, min flicka?” sade modern.

”Jo-visst, mamma!” instämde dottern och hviskade något i moderns öra, hvilket måste varit roligt; ty båda fnissade och skrattade under det de betraktade oss.

”Således vill äfven Ni, fröken Therés, att Er far ska ha smörj?” frågade jag.

”Ja, det vill jag visst det! han är så genomelak emot mig och mamma och emot alla människor för resten och isynnerhet emot unga, vackra karlar,” sade hon och kastade en skälmsk blick på oss båda.

”Åh! tusan! svartsjuka således? Nå-ja! vi ha ju ännu inte gifvit honom någon anledning dertill och så länge låter han oss väl vara i fred?”

”Jo, det skulle ni se!” menade värdinnan. ”Det är redan nog, att Ni infunnit er här i vårt värdshus.”

”Det vore väl fan! får man inte lof att för pengar och goda ord förskaffa sig hvad man be-

höfver på ett för allmänheten och isynnerhet för resande upplåtet värdshus?" frågade jag, harmsen.

"Var lugn, du Knut! kör han, utan orsak, emot min vagn, så knäcker jag ett par reffen på honom!" försäkrade slagtdaren och tog sig en väldig klunk ur sin ölstånka.

"Rätt så, ja! rätt så, ja!" uppmuntrade den lilla brunögda Therés. "Det är ingenting annat än rammel som fattas honom — och intet annat hjälper heller! Får det lof att vara mera öl? Var så god! och här ha vi litet stekt kyckling fast den är kall — och finaste mes-ost och färskaste smör och skall det vara varm mat, så är den strax färdig!" jollrade den lilla näpna flickan, som under tiden satt fram en del kalla rätter på vårt bord.

Jag kunde inte låta bli att draga ned henne på mitt knä och smeka hennes purprade kinder, i det jag sade: "Det är alldeles tillräckligt, hvad maten beträffar — men låt oss få oss ett par bägare godt, äkta Moseler och drick sjelf ett glas med, lilla förtrollerska!"

"Inte ännu — sedan!" sade hon, slet sig lös och kilade ifrån mig.

I detsamma öppnades dörren och en lång, groflemmad karl kom raglande in i gästrummet. Han tycktes ej i början ha märkt oss, utan gick direkt bakom disken, tog fram ett stort krus och en seidel, som han fyllde och tömde i några klunkar.

"Det var en huggare att suppa bränvin!" hviskade jag till Otto.

Nu blef värden — ty det var han — oss varse och raglande fram till vårt bord, röt han till: "Hvad är ni för ena sakramenskade landsvägsstrykare?"

"Vet hut, karl och drag fan i våld!" röt jag tillbaka. Jag kastade händelsevis en blick

åt köksdörren till och varseblef mor och dotter stå der och skratta och nicka mig till.

”Och här sitter ni, erat tiggarpack och smörjer er med mina kycklingar och läskar er med öl och äkta Moseler — och så kurtiserar ni mina qvinfolk — och så — —

”Och så är Ni så god och låter oss vara i fred och går och lägger Er! Vi ha mynt tillräckligt att betala hvad vi förtära och lite till ändå!”

”Mynt! jo, det kan jag tro! det han I väl fått af hustru min, det l—t, hon ger bort så mycket pengar, hon får in till sådana der fäktmästare — men ta ni mans hit slantarna igen! — de ä’ mina, förstår ni — jag har sjelf gjort dem — och derest ni inte packar er i väg med detsamma, så låter jag hemta en gendarm. Fritz! Fritz!” ropade han med sin hesa bränvinsbas och in rusade en drängpojke, som stannade vid dörren och darrande frågade, hvad husbonden ville honom.

”Gå genast till gendarmen och säg honom att han genast kommer hit och tar handklofvar med sig — här ä’ två stora spetsbofvar, som han skall arresteras!”

”Ska’ genast ske!” svarade pojken ooh sprang sin väg. Jag steg upp och gick till disken, der jag såg Therés stå och vinka mig.

”Pojken svarar alltid så, för att sjelf komma undan sin plågoande. Här kommer ingen gendarm — bulka på honom bara!”

”Hvad står ni och tisslar och tasslar om der borta? — vill väl ha mera vin och öl — men det är stopp nu — det är jag, som är hemma här — och du, din slyna, ge dig i väg ut i köket igen — det blir ändå ingenting af med det andra — det ska’ jag bli man för — och mina stolar ä’ inte att sitta på” — tillade den besten

och ryckte undan stolen, som jag åter tänkte slå mig ner på.

"Nej! nu går det för långt!" skrek jag och gaf honom ett äkta svenskt knytnäfsslag midt på hans af karbunklar betäckta bränvinsnäsa, som sprang i blod.

"Gendarm! polis! Fritz! vrålade han om hvartannat, i det han sjönk ner på ett bakom honom stående bord, der han blef qvarsittande ett par minuter, utösande svordomar och grofva skällsord; men ett, tu, tre rusade han upp och fram till vårt bord, som han med era armen totalt rensopade från flaskor, tallrikar, glas och krus och det med en sådan fart, att min kamrat, Otto Bahn, fick det mesta midt i bröstet på sig.

Men nu var det slut med slagtarens lugn. Med ett: "Verdamntes Vich!" (fördömda få) rusade han upp och placerade sin väldiga näfve med en fart, som om han velat fälla en oxe, midt emellan värdens blodsprängda ögon. Denne sjönk också som en oxe, med ett vrålände läte, till golvet, der han blef liggande en stund, men snart kraflade han sig upp igen, gick bakom disken, tog fram det stora kruset och seideln igen och tömde en lika stor dosis bränvin som förut, hvarefter han raglade ut samma väg, han kom in under ett, som det tycktes, belåtet grymtande.

Nu kom värdinnan och hennes dotter inrusande, klappade händer och tyckte att allt var så bra och mästerligt utfördt, "så nu skulle vi ha' oss en riktigt trefflig afton."

"Tackar så mycket för treffligheten!" menade jag. "Hur mycket äro vi skyldiga? Vi skaffa oss allt ett annat kvarter för natten."

"Åh, nu ska' ni inte vara krångliga; gubben fick sig ett par välförtjenta näsknäppar, så nu

låter han oss säkert vara i fred i en hel vecka åtminstone. Han har supit sig till dilerium, ser ni och super väl snart ihjäl sig, så bli vi honom alldeles qvitt. O! den dagen skulle jag vilja bjuda alla Tysklands vandrande gesäller på graföl! Se-så! slå er ner igen!”

Inom fem minuter voro spillrorna efter förödelsen undanröjda och snart stod ett annat bord dukadt och värdinnan satte sig bredvid Otto Bahn och Therés slog sig ner ijemte mig.

Nu blef det ett pokulerande och ett festande så det stod härliga till och mor och dotter blefvo snart så uppslupna och frispråkiga, som om de i all sin dar hade tillhört de ”lättaste” bland de ”lätta”.

Värdinnan, som en stund hade hängt om Ottos hals, sprang upp och frågade ”om vi kunde dansa cancan.”

”Nej — inte kunde vi det — men det kunde ju vara roligt att försöka.”

”Ja, men det vänta vid med, tills vi kommit in till oss, mamma;” — menade den mera blygsamma Therés.

”Ja! låt oss då stänga butiken och bryta upp!” kommenderade värdinnan.

Sedan värdshuset blifvit stängdt och tillbommadt, hvilket värdinnan sjelf verkställde, kom hon åter in till oss och uppmanade oss att följa sig till våra sofrum. Hon tog Ottos arm och lyste oss en trappa upp. Jag tog Therés i famnen och hviskade henne i örat: ”Kom snart efter!” tryckte en sakta kyss på hennes läppar och följde sedan skyndsamt de andra båda uppför trappan.

Värdinnan anvisade mig ett litet rum alldeles midtför uppgången och med ett: ”godt natt! sof godt!” sköt hon in mig i rummet och försvann med Otto och ljuset.

Sedan jag fått eld på en tändsticka och påtändt ett på toaletten stående ljus, började jag långsamt kläda af mig, under det jag fantiserade öfver qvällens tilldragelser sålunda: "Mor och dotter äro båda ett par lättfärdiga stycken — antingen har han genom sitt fylleri gjort dem till hvad de nu äro — eller också ha de genom sina extravaganser gjort honom till hvad han nu är. Nå -- sak samma! jag ger dem tusan, alla tre, — fast nog är Theres en söt liten unge och kunde nog förvrida hjernan på mer än en stackars karl — men inte lurar hon mig, inte — fast nog kan jag väl riskera ett ljuft famntag med henne alltid!"

Under denna monolog hade jag kommit i säng och låg just och funderade på, om jag skulle släcka ljuset, då dörren sakta öppnades och Theres slank in i bara underkjolen.

"Jag stör väl inte?" började hon, men utan att afvakta något svar trippade hon fram till sängen, lutade sig öfver mig och kysste mig passioneradt.

Jag slog min arm om hennes lif och ville draga henne till mig, men hon stretade emot och sade: "Vänta litet! ser ni, jag är så rädd för att bli smittad och vill därför gerna först öfvertyga mig om någonting, som mamma har lärt mig — om jag får lof? frågade hon och slog ner ögonen.

"Ja, var så god! genera Er inte!" svarade jag och drog henne åter till mig, men hon gjorde en hastig rörelse med handen under täcket och jag kände ett par mjuka fina fingrar beröra det allra yttersta af det kittligaste "föremål", jag eger. Jag spratt till, slog mina armar om hennes hals och tryckte en glödande kyss på hennes läppar.

"Det är bra!" försäkrade hon. "Nu vill jag äfven låta Er förstå att jag är frisk; men det är inte nog med att Ni känner, som jag, utan Ni måste se!" och dervid fällde hon den enda kjol, hon hade på sig till golvet, tog ljuset i ena handen, satte upp ena benet på sängkanten och blottade — ett par de mest välformade lår, man kan tänka sig. Jag kände — och såg — och si, allt var ganska godt....

"Kom i min famn!" hviskade jag och ville åter draga henne till mig.

"Ännu ett — och det måste Ni väl för resten sjelf veta, att inte det är brukligt för resande gesäller att på herbergen och värdshus ligga med skjortan på!"

"Ja, det har Ni, minsann, rätt i!" medgaf jag och flugs entledigade jag mig äfven detta plagg.

"På det att vi ej måtte få det alltför hett under täcket, så följer jag Ert exempel och demaskerar mig fullständigt," — sade hon och lät handling följa på ord. O! hvilken kropp! hvilka former! Mycket hade jag varit med om — många "lätta" damer hade jag skådat i hvarjehanda lätta dräkter — men ännu aldrig någon så "lätt" ... Och så fri och nonchalant, sedan! Hon satte ifrån sig ljuset på toaletten — gjorde ett slag i rummet bort till komoden — hemtade ljuset och satte det på nattduksbordet och då först klef hon upp på sängkanten och praktiserade sig öfver mig — ja, det vill säga, hon kröp ned under täcket på andra sidan om mig.

"Skall jag släcka ljuset?" frågade jag.

"Nej, visst inte! man skall väl se, hvad man gör," förklarade hon tvärsäkert — och hvad vi gjorde, det sågo vi — — — —

Andra morgonen var ljuset totalt nedbrunnet i staken, då jag vid åttatiden vaknade och slog upp ögonen.

Jag stötte på min sängkamrat och frågade om vi inte borde se till att komma på benen igen.

"Hur mycket är klockan? sporde hon:

"Åtta!"

"Åh! då ligga vi och "dra" oss en timma. Mamma brukar alltid komma med kaffe vid sådana här högtidliga tillfällen" — och med sina mulliga armar omslingrade hon mig ännu en gång och nödgade mig att göra — sammale-des . . .

Vid niotiden kom värdinnan mycket riktigt och serverade oss kaffe på sängen och frågade leende, om vi sofvit godt. Sedan kaffet var inmundigadt, hoppade jag först ur sängen och rafsade på mig det nödvändigaste, hvarpå jag kastade till Theres hennes intimaste linne och vände mig bort, ty jag vågade ej utsätta mig för en ny anblick af dessa sköna, retande former, som hon inte alls gjorde sig brådt med att dölja. Ändtligen voro vi båda klädda och lemnade vårt sofgemak.

Nere i gästrummet träffade jag min reskamrat, Otto Bahn, som redan satt till bords och med den glupskaste aptit förtärde det ena ägget efter det andra.

"Morjens!" helsade jag. "God aptit, tror jag?"

"Tacka fan för det! efter ett sådant nattarbete — Hu-uh! men det skall jag tala om för dig sedan. — Prosit!" — och vi klingade med hvarandra.

Värdinnan och Theres frukosterade tillsammans med oss — alla matfriska, livvade och

glada. Värden syntes ej till och då jag gjorde en antydan härom, sade frun: Åh! den fyllhunden har hemtat bränvinskruset till sig ute i ladan och der ligger han nu och super en åtta dagar. Ni kunde gerna stanna här en eller par nätter till!" tillade hon, med en öm blick på Otto.

"Nej för tusan! det ha vi inte tid till" — menade denne — "vi ska' in till München i dag, kosta hvad det vill!"

Sedan frukosten, som var delikat och kraftig, var undanstökad, togo vi afsked af våra värdinnor, som följde oss ett stycke på vägen och togo det löftet af oss att snart helsa på igen, "om inte för annat" — menade frun, "så för att tukta hennes man."

Sedan vi ändtligen blifvit ensamma på landsvägen frågade jag Otto, hurudan natt, han hade haft.

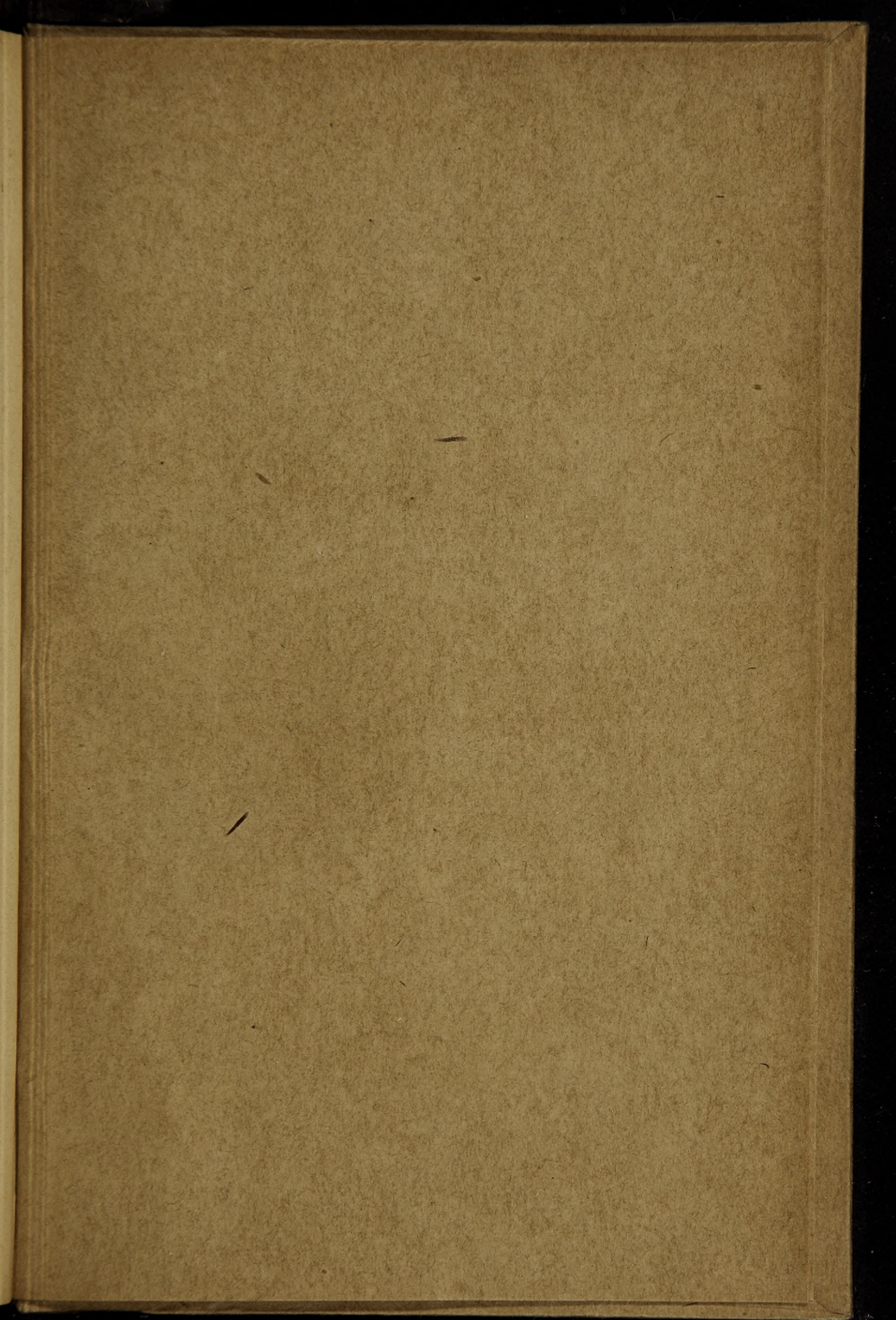
"Jo, du må tro, det var kostligt. Strax vi voro inkomna i rummet, började hon kläda af sig och uppmanade mig att göra detsamma. Jag har aldrig varit någon kostföraktare och gumman var i alla händelser värd en uppoffring — men, att så der direkt erbjuda en — riktigt hänga en på näsan -- jag blef, min själ flat och visste inte rätt, hur jag skulle bete mig. Men du må tro, att hon visste, hon — hon var minsann, hvarken flat eller lat. Hon blef handgriplig och då jag ville opponera mig, förklarade hon, att det var bara för bådvas vår helsas skull. Nå, jag lät henne hållas — men sedan, när hon påstod att jag inte fick lägga mig med skjortan på — då höll jag på att bli rasande och ville klä' på mig igen — men, då skulle du ha' sett, hur hon slet särken af sig och hur lätt på foten hon var, när hon gjorde de mest fria piruetter och cancansteg framför mig och nästan

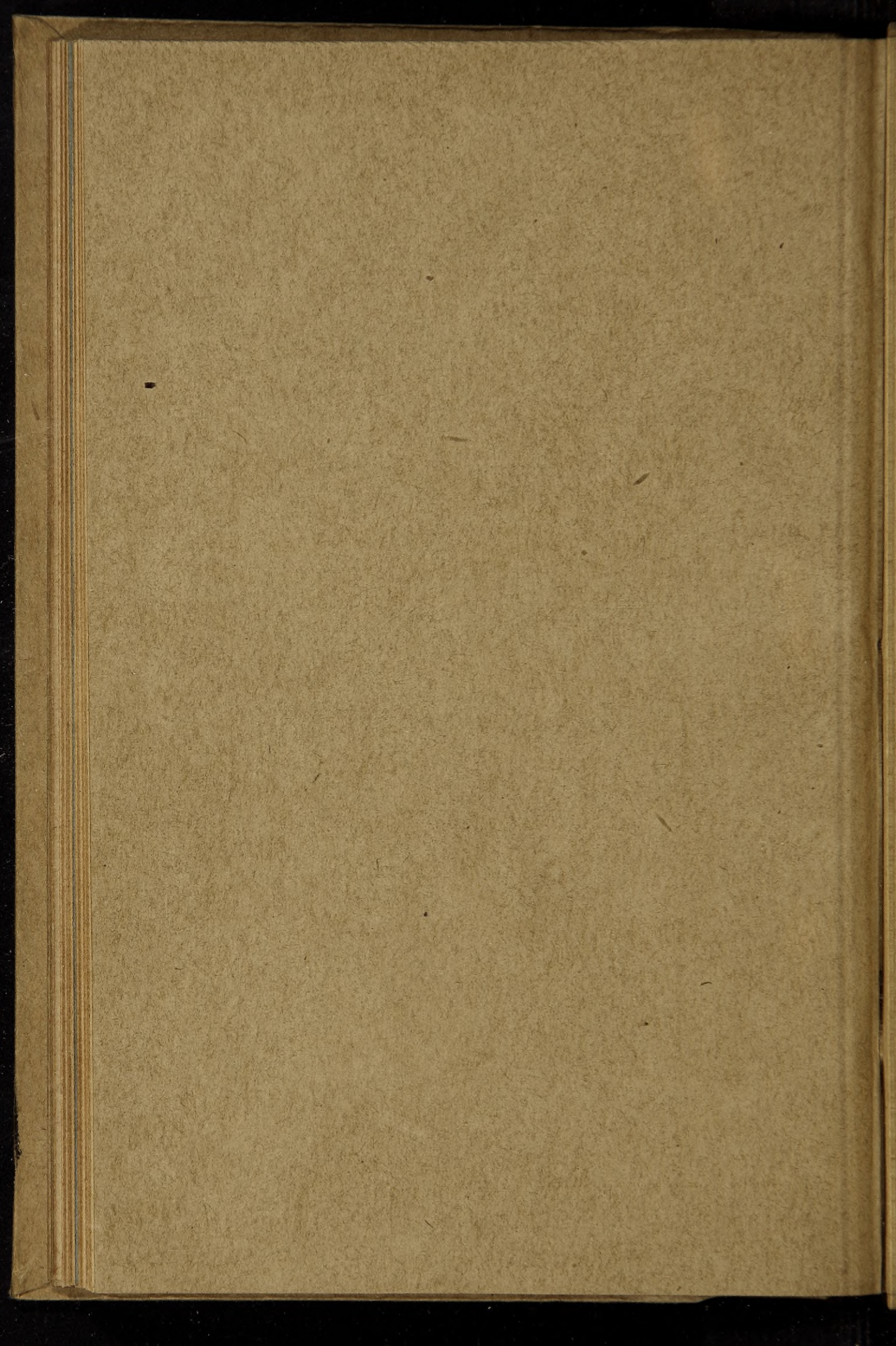
petade mig på nästippen med stortån! men till slut tröttnade hon och tumlade i säng, dragande mig med sig — men jag gaf henne för peta, jag, och det så att hon hickade efter andan.”

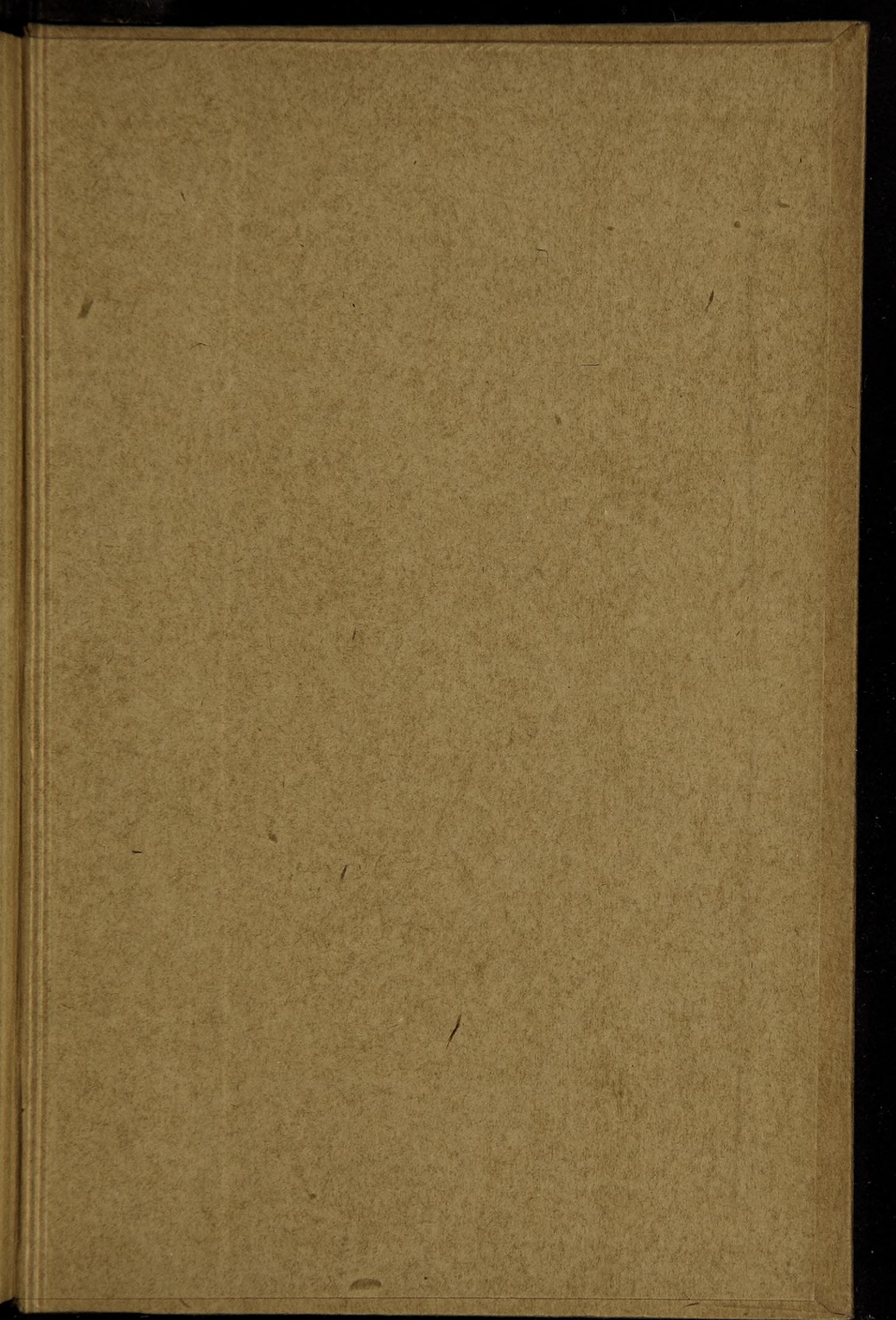
”Det gjorde du, min själ rätt uti! Ha-ha-ha!”
— skrattade jag.

”Uff! ja! det var en best ibland bestar.”
Undrar, ta' mej fan, inte på, att mannen blifvit galen — af sådana galenskaper!”

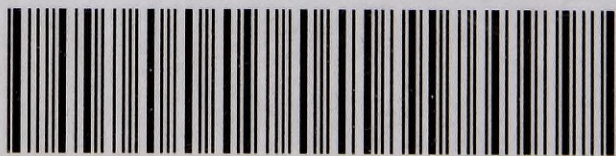

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875277